

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 227.689

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1962

ΑΡΙΘ. 13

ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΠΑΡΧΗ

Ἐπειτα ἀπὸ ἐπανελημμένας συσκέψεις τῶν ἀρμοδίων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἀνηγγέλθησαν προσφάτως αἱ Κυβερνητικαὶ ἀποφάσεις, διὰ τὴν εἰς εὐρείαν κλίμακα ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιάρθρωσιν τῆς Παιδείας μας. Καὶ τὰ ἐξαγγελθέντα μέτρα ἐξαγοποίησαν βαθέως τὸν φιλότιμον καὶ φιλόμονον λαόν μας· ποὺ δὲν ἔπαυσε ποτὲ εἰς τὴν ὑλιστικὴν αὐτὴν καὶ χρυσομανῆ ἐποχὴν μας νὰ διψᾷ φῶς· καὶ νὰ αἰσθάνεται, ὅτι τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα τῆς αὔριοι ἐῖναι ἡ ὄγιῆς ἠθικῆ καὶ πνευματικῆ κατάρτισις τῶν τέκνων του.

*

Καὶ εἶναι ὄντως μέγα εὐτύχημα, ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴ τὸ Κράτος ἐμφανίζεται ἀποφασιστικόν, καὶ ὄχι, ὡς μέχρι σήμερον, παγερόν καὶ φειδωλὸν ἀπέναντι τῆς Παιδείας. Ἦτο δὲ καιρὸς πλέον διὰ τοῦτο. Διότι ἦτο ἐντελῶς ἀπαράδεκτον νὰ διαθέτωμεν διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ μας τὸ πτωχότερον, ὡς κατεδείχθη, ποσοστὸν προϋπολογισμοῦ. Κί' ἐνῶ συνεχῶς καὶ ἀλματωδῶς ηῤῥξάνοντο αἱ ἐκπαιδευτικαὶ μας ἀνάγκαι, νὰ παραμένῃ ἄπτερος καὶ ἀτροφικὴ ἡ διάθεσις τῶν ἀρμοδίων, διὰ τὴν ἀντιμετώπισίν των. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, νὰ πληθύνωνται συνεχῶς περὶ ἡμᾶς αἱ φθοροποιοὶ δυνάμεις τῆς ἀποσυνθέσεως. Καὶ ν' ἀποκαλούμεθα—ὄνειδιστικῶς καὶ ὄλως ἀπαραδέκτως—ὑπανάπτυκτοι. Ἐνῶ εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς ὅλας τὰς κρισίμους περιστάσεις ἡμεῖς ὑπῆρξαμεν οἱ πνευματικοὶ καὶ ἠθικοὶ αἰμοδοταὶ τῆς Οἰκουμένης. Καὶ ὅτι Ἑλληνικαὶ χεῖρες ὕφανα, ἀπαστρόπτοντα καὶ ὄλον φῶς, τὸν ἐπίγειον χιτῶνα τῆς Θεότητος.

*

Καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν συμβολὴν οὐδενός, ἀποπέμομεν τὸν κότι-

νον διὰ τὰς ληφθείσας ἀποφάσεις εἰς τὸν Ὑπουργόν κ. Κασσιμάτην, ὁ ὁποῖος δικαίῳ τὰς εἰς αὐτὸν στηριχθείσας ἐλπίδας. Διότι εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ πολιτικὴ του ὀριμότης, ἡ ἐπιστημονικὴ του ἀρτία κατάρτισις, καὶ ἡ ἐπαφὴ του μὲ τὰ ρεύματα τῶν ἰδεῶν ποὺ διαμορφώνουν τὸν πολιτισμὸν μας, τὸν εἶχαν πείσει, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον καιρὸς ἀναβολῶν, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται πολλὴ ἐργήγορσις καὶ σπουδὴ. Οὐδέποτε δὲ πιστεύομεν, θ' ἀνελάμβανε τὸ βάρος τόσον μεγάλης εὐθύνης, ἐὰν δὲν ἦγετο ἀπὸ τὴν ἀκαμπτον ἀποφασιστικότητα νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὴν χώραν.

*

Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς κρίσεις διὰ τὰ ἐξαγγελθέντα μέτρα. Εἰς ἄλλους ἀπέκειται τοῦτο. Ἐπισημαίνομεν ὁμως, καθηκόντως καὶ εὐχαρίστως, τὴν ἐξαγγελθεῖσαν ἀΐξεσιν τῆς διδασκαλίας τῶν Ἐρησκευτικῶν, τὴν ὁποῖαν ἐπικροτεῖ σύμπασα ἡ ὑγιαίνουσα κοινὴ γνώμη. Διότι οὐδένα ὀρθοφρονοῦντα διαφεύγει, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας πάσχει ἀπὸ συνεχῶς ἐντεινομένην σύγχυσιν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Καὶ ὅτι, ἐνῶ αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις ἀποβαίνουν ὄλοεν ἀδρανέστεραι καὶ ἀτολμότεραι, καὶ ἀραιοῦνται συνδρομῶς αἱ τάξεις, τῶν γενναίων καὶ εὐθαρσῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἀρετῆς, ἀκαταπόνητοι κινοῦνται, ἀποθρασυνομένην ὄλοεν καὶ περισσότερον, αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως.

*

Ἄλλοτε τὸ άτομον, ὅπως ἐμάχετο ἐλεύθερον διὰ νὰ ἐπιβληθῆ καὶ διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον, ἐπίστευεν εἰς τὴν δικαίωσιν τῶν ἀγόνων του καὶ εἰς τὴν βράβευσιν τοῦ μόχθου του καὶ τῶν τιμίων προσπαθειῶν του, ποὺ ἐξυπηρέτου καὶ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ*

Λαμπρός ἀριστεύς. Γ' Τροπάριον 'Εσπερινού Νοεμβρίου.

Λαμπρός ἀριστεύς ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ. Α' Τροπάριον Λιτῆς. Λίθος ἀυγάζων. Ε' Τροπάριον Μεγάλου 'Εσπερινού.

Λιμὴν ἀναψύξεως. Α' 'Απόστιχον 'Εσπερινού Νοεμβρίου.

Λιτανεύων τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ. Α' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Λυτὴρ παντοίας κακώσεως. Οἶκος Νοεμβρίου.

Λύτρωσις πιστῶν αἰχμαλώτων. Οἶκος Νοεμβρίου.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 253 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11 τεύχους.

τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν πατριωτικὴν ἰδέαν. Καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη πού ἠγωνίζοντο ὑπὸ ξένους οὐρανοὺς καὶ μακρὰν τῆς πατρίδος, ὅταν μὲ πολὺμοχθον προσπάθειαν ἐδημιούργουν τὴν οικονομικὴν τῶν εὐπραγίαν, τὴν πατρίδα πάντοτε ἐσκέπτοντο. Καὶ αἱ περιουσίαι τῶν — κατὰ κανόνα — κατετίθεντο, εὐλαβῆς προσφορά, εἰς τὸν τρισάγιον βωμόν τῆς. Σήμερον ὅμως ἀτυχῶς ἀποκαρτερεῖ ἡ ἐντιμότης. 'Αποδυσπετεῖ ἡ εὐθύτης καὶ κουράζεται καὶ ἀπογοητεύεται ἡ ἐπιμέλεια. Καὶ ἡ ματαιοδοξία, ἠδελφωμένη μὲ τὴν ἀκρεστον πλεονεξίαν, οὐδέποτε κορέννται. Καὶ πρὸ οὐδενὸς διστάζει.

*

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς ἄλλη δύναμις, διὰ ν' ἀνακόψη τὴν περαιτέρω κατολισθησὶν μας εἰς τὸ νοσογόνον τέλμα τῆς σήψεως ἀπὸ τὴν 'Ελληνοχριστιανικὴν μας παράδοσιν, τῆς ὁποίας φρουρὸς ἀκοίμητος εἶναι ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία μας. Μόνον μὲ τὴν ἐπανοικοδόμησιν τῆς ζωῆς μας ἐπάνω εἰς τὰ ἀδαμάντινα θεμέλια τῶν πατροπαραδότων βιωμάτων μας, θὰ κατοχυρωθῇ ἡ τεχνικὴ πρόοδος καὶ θὰ ἐπανεύρωμεν τὴν ἡγετικὴν μας θέσιν ἐν τῇ 'Ιστορικῇ ζωῇ. Καὶ μόνον μὲ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν ζῶντα Χριστὸν δύναται νὰ περισωθῇ καὶ νὰ ἐπανακτινοβολήσῃ ὁ πολιτισμὸς μας. 'Ιδοὺ διατὶ χαιρετίζομεν ἐνθουσιωδῶς τὴν αὐξήσιν τῶν ὠρῶν τῆς διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς τὴν εὐτυχή καὶ πολυσήμαντον ἀπαρχὴν μιᾶς πραγματικῆς ἠθικῆς καὶ 'Εθνικῆς ἀνορθώσεως.

ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Λυχνία τιμαλφέστατος. Γ' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μάκαρ. Α' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—Β' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—Γ' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—Α' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—Γ' Τροπάριον Αἴνων.—Β' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.—Α' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Μακάριος. Δοξαστικὸν Μικροῦ 'Εσπερινού.—Γ' Τροπάριον Λιτῆς.—Γ' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—'Εξαποστειλάριον Νοεμβρίου.

Μαργαρίτης πολύτιμος. Ε' Τροπάριον Μεγάλου 'Εσπερινού.

Μαρτύρων σύσκηνοῦς. Α' 'Απόστιχον 'Εσπερινού Νοεμβρίου.

Μάρτυς. Α' 'Απόστιχον Μεγάλου 'Εσπερινού.—Α' Κάθισμα.—Κάθισμα μετὰ τὸν Πολυέλεον.—'Ακροστιχίς τοῦ Β' Κανόνος.—Β' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδὴν.—Α' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Γ' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Β' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Γ' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Α' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.—Α' Τροπάριον Αἴνων.—Β' Τροπάριον Αἴνων.—Α' Τροπάριον 'Εσπερινού Νοεμβρίου.—Κοντάκιον Νοεμβρίου.—Οἶκος Νοεμβρίου.

Μάρτυς ἀήττητος. Β' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.—Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Μάρτυς ἀθλοφόρος. Α' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Μάρτυς ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ. Δ' Τροπάριον Αἴνων.

Μάρτυς ἀπαράγραπτος. Α' 'Απόστιχον Μικροῦ 'Εσπερινού.

Μάρτυς ἐνδοξός. Β' Κάθισμα.

Μάρτυς σοφός. Β' Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδὴν.

Μάρτυς Χριστοῦ. Γ' 'Απόστιχον Μικροῦ 'Εσπερινού.—Γ' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μάρτυς Χριστοῦ ὀπλίτης. Α' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μάρτυς Χριστοῦ στεφανηφόρος. Α' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Μεγάλου αὐχός. Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μεγαλομάρτυς. Γ' Τροπάριον Μεγάλου 'Εσπερινού.—'Απολυτικίον.—Συναξάριον.—Συναξάριον Νοεμβρίου.

Μέγας. Οἶκος.—Α' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μέγας ἐν προστασίαις. Οἶκος Νοεμβρίου.

Μιμησάμενος θανάτῳ τὸν θά-

νατον ἔκουσίως. Γ' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Μιμητῆς τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δοξαστικὸν Αἰνων.

Μιμούμενος σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην. Οἶκος.

Μονομάχος μυριόνικος Χριστοῦ ἀθλητῆς. Β' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Μυκτηρίζων θεῶν ματαίων πλάνην ψυχόλεθρον. Β' Ἀπόστιχον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Νενικηκῶς τυράννους. Α' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Νέος ἐν πολέμοις, ἱκανὸς τῇ χειρὶ, ἄλλος Δαυὶδ ἀνδρεῖος. Γ' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Νικητῆς θεόστεπτος. Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Νικητῆς τῆς πλάνης τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ. ΣΤ' Τροπάριον Λιτῆς.

Νοερός ἀδάμας τῆς καρτερίας. Δοξαστικὸν Ἀποστίχων Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Οἰκῶν ἐν ἀβλαῖς τοῦ Κυρίου [τοῦ]. Δοξαστικὸν Λιτῆς.

Ὁξεῖα ἀντίληψις δεσμοτῶν. Οἶκος Νοεμβρίου.

Ὁροφύλαξ³ κράτιστος. Α' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Ὁρῶν τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, ἐκαρτέρησε. ΣΤ' Τροπάριον Λιτῆς.

Οὐρανοφοίτης. Β' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Παγκρατιάρχης ἀκραιφνῆς καὶ αἰχμητῆς κραταιός. Β' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Παμμάκαρ. ΣΤ' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ. — Γ' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Α' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Α' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Γ' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Β' Τροπάριον Αἰνων. — Α' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου. — Γ' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου. — Α' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς

τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου. — Γ' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Παμμακάριστος μάρτυς. Β' Τροπάριον Λιτῆς. — Α' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Πάμφωτος λαμπτῆρ οἰκουμένης. Γ' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Παναοίδιμος. Α' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Πανένδοξος μάρτυς. Ἐξαποστειλάριον. Πανεύφημος. Β' Τροπάριον Λιτῆς.

Πάνσοφος. Β' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος. — Β' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Παραδοὺς σῶμα (αὐτοῦ) ταῖς τιμωρίαις, τὴν ψυχὴν ἐτήρησεν ἀπήμαντον. Α' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Παρεστῶς ὀλόφωτος σεπτῷ βήματι τοῦ τῶν ὄλων δεσπύζοντος. Α' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Παριστάμενος θρόνῳ τοῦ πάντων Βασιλέως. Γ' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Παριστάμενος λαμπροφόρος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Γ' Ἀπόστιχον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Παριστάμενος τῶν ὄλων Δεσπότη μετὰ παρρησίας μαρτυρικῆς καὶ μετ' εὐφροσύνης. Β' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Πεποιθῶς πρὸς ἀγῶνας χωρεῖ καὶ πόνους τοὺς μακροὺς. Κάθισμα μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Πεποιθῶς, ρωμαλαίφ φρονήματι ἠὺτομόλησε, ὥσπερ λέων, πρὸς τὴν ἀθλησιν. Β' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Περιέπων τοὺς πιστοὺς ἀγιάζει. Α' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Περιέπων τοὺς προσκαλουμένους αὐτόν. Β' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Περισκεπὼν τὸν πιστὸν λαὸν σώζει ἀεί. Οἶκος Νοεμβρίου.

Περιχορευὼν σὺν Ἀγγέλοις καὶ γηθόμενος. Α' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου.

Πίστεως πρόμαχος. Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδὴν τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Πιστῶν ἀπάντων προσφύγιον καὶ τεῖχος. Β' Ἀπόστιχον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Πλούτος τῶν ποθούντων (αὐτόν) καὶ ἐν θλίψει χαρμονή. Οἶκος Νοεμβρίου.

Ποθῶν μόνα τὰ νοητά. Α' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Ποθῶν Χριστὸν τὸν Βασιλέα. Οἶκος.

Πολέων πόλον (=κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς).

3. Κατὰ τὸν ὅστιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην, Ὁρος τοῦ ὁποίου φύλαξ (ὀροφύλαξ) εἶναι ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, πρέπει νὰ νοηθῇ τὸ Ἅγιον Ὁρος τοῦ Ἄθω, «τοῦ ὁποίου ὀροφύλαξ—ὡς ἐπὶ λέξει σημειοῖ — ὑπάρχει ὁ Μέγας Γεώργιος, καθότι τρία Μοναστήρια ἐν τῷ ἁγιανύμφῳ Ὁρει εἰσὶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τιμώμενα, τὸ τοῦ Ξενοφάντος, τὸ τοῦ Ζωγράφου, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου». Τὸν ποιητὴν δὲ τοῦ Κανόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται ἡ λέξις «ὀροφύλαξ», ἴητοι τὸν Δαυὶδ τὸν Ἀττικὸν (Ἀθηναῖον), τὸν θεωρεῖ Ἁγιορείτην, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἐξάγων τὸ συμπέρασμα. (Βλέπε Νικόδημον Ἁγιορείτου «Συναξαριστής», τόμος Β', Ζάκυνθος ΑΩΞΗ σελ. 284, ἐν ὑποσημειώσει).

ΠΑΥΛΟΣ Ο ΚΗΡΥΞ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ*

«Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῶν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν» (Πράξ. ιζ' 30).

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἰστάμενοι, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξεν, εἰς τοὺς προγόνους ἡμῶν, Τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ «καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ», γενόμενος ἰδρυτῆς τῆς τῶν Ἀθηναίων Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅμοιος δὲ ἐγκωμίοις τὸν Θεῖον Κήρυκα καταστέφοντες, «ὡς αὐτὸν ὁρῶντες παρόντα»¹, ἐπάξιον εἶναι καὶ ἐπωφελές, τῆς φωνῆς Αὐτοῦ νὰ ἀκούσωμεν, ἵνα ἐκ τῆς εἰς μὴνῃν καὶ ἐπαινον Αὐτοῦ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κηρύγματος τούτου τελουμένης λαμπρᾶς ταύτης εορτῆς, τοὺς εὐχόμενους καρποὺς τῆς διδασκαλίας του προσοικειωθῶμεν.

Καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, ἡ ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ, πρὸ δέκα ἐννέα καὶ πλέον αἰώνων, ἀκουσθεῖσα, ἦτις καὶ θεμέλιος τῆς ὁμιλίας ταύτης τίθεται, εἶναι αὕτη: «τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεός, τανῶν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν»².

Ἡ φωνὴ αὕτη θερμῆ εἰσέτι, ὡς νὰ ἐξῆλθε μόλις τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκ τοῦ Ἀγγελικοῦ στόματος τοῦ ζεχαριτωμένου τῆς Οἰκουμένης διδασκάλου, ὡς κλήσις Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Πανελλήνους τῆς τότε ἐποχῆς, ἔχει λόγον καὶ τόπον διδασκαλίας ἀνὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ἐπομένως καὶ σήμερον, ἰδιαζόντως δὲ σήμερον.

* Ἐξεφωνήθη ἐν τῷ Ἱερῷ Βράχῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸν ἐπίσημον Ἐσπερινὸν τῆς 29ης Ἰουνίου 1962, ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου, προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου.

1. Ἱεροῦ Χρυσόστομου: Ὁμιλία εἰς τὰς Καλλένδας.
2. Πράξ. ΙΖ' § 30.

Ἄς ἀκουσθῆ λοιπὸν καὶ πάλιν τῆς ὁμιλίας ταύτης ὁ θεμέλιος: «τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεός, τανῶν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν», προκειμένον διὰ τῆς συντόμου ταύτης ὁμιλίας, νὰ δοθῆ ἀφορμὴ πρὸς μελέτην καὶ δεόντως ἐκτιμηθῆ καὶ παρ' ἡμῶν, ἡ Θεῖα κλήσις πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς Τὸν Ἀληθινὸν Θεόν, ὡς ταύτην πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀπήρθουνεν «ὁ γρηγόρος Τοῦ Χριστοῦ ὑπηρετῆς»³, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐδέχθη καὶ ἀπεδέχθη αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Δαμισκοῦ καὶ ἔζη ἔκτοτε «περιπατῶν ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθη»⁴.

*

Χίλια ἐννεακόσια καὶ τινα ἐπὶ πλέον ἔτη ἔχουσι παρέλθει, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν τοῦ Θεσεῶς καὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐπισκέπτεται, ἀπλοῦς καὶ ἀπέριτος τὴν ἐμφάνισιν, ὁ μετ' ὀλίγον ἄρδην τὴν ὕψιν τῆς Ἑλλάδος μετατρέψας, ἐκ Ταρσοῦ σκηνοποιός.

«Καθάπερ πτηνόν, διατρέξας γῆν καὶ θάλασσαν»⁵ «φθάνει εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν τῆς σοφίας καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ἐκλάμψεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐλεύσεώς του εἶναι καθωρισμένος ἀπὸ τὸν καλέσαντα Αὐτὸν Κύριον, ὡς δὲ προσφυῶς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Τῷ Παύλῳ, ὡς σκηνορράφῳ, τὰ ἔθνη ἐνεχείρησεν, ἵνα ἐνδύσῃ τοὺς νόμους καὶ τῆς χάριτος γυμνός, τὸ κόκκινον ἐνδύμα, τὸ ἐξ ὕδατος καὶ αἵματος δεσποτικοῦ βαφέν»⁶.

3. Ἱ. Χρυσ.: Ὁμιλία εἰς τοὺς κορυφαίους τῶν Ἀποστόλων, Πέτρον καὶ Παῦλον.

4. Ἐφεσ. Δ' § 1.

5. Ἱ. Χρυσ.: Εἰς τὰς Πράξεις.

6. Ἱ. Χρυσ.: Εἰς τοὺς κορυφαίους.

Γ' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.
Πολύαθλος. Οἶκος Νοεμβρίου.
Πολύτλας. Δοξαστικὸν Λιτῆς.
Πρέσβυς θερμότητος. Β' Τροπάριον Αἴνων.

Πρέσβυς ὑπὲρ πάντων τῶν προσκαλουμένων. Γ' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Προσαμοιβόμενος ἐν βασάνοις τὸ σκεῦος τὸ πῆλινον τὸ ἑαυτοῦ. Δοξαστικὸν Αἴνων.

Προστάτης ἀκαταίσχυντος. Α' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Προστάτης θερμότητος. Πεντηκοστάριον μετὰ τὸν Ν' Ψαλμόν.

Πρωταθλητάρχης τοῦ Χριστοῦ. Γ' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Πρωτοστράτηγος Χριστοῦ. Γ' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Πτερνίσας τὸν τύραννον ἐχθρὸν κατέβαλε. Ζ' Τροπάριον Λιτῆς.

Πτωχῶν ὑπερασπιστῆς. Ἀπολυτίκιον.

Πύργος ἀκράδαντος... περιτειχίζων ταῖς ἰκεσίαις. Β' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Πυρούμενος ὑπὲρ Χριστοῦ. Δοξαστικὸν Ἀποστίχων Μεγάλου Ἐσπερινοῦ.

Πυρπολούμενος πόθῳ ζέοντι τῷ τοῦ Δεσπότη. Β' Κάθισμα.

Πυρπολούμενος τῷ θείῳ ζήλῳ τὸν νοῦν. Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδῆν.

Πυρπολούμενος ὑπὲρ Χριστοῦ. Β' Ἀπόστιχον Μεγάλου Ἐσπερινοῦ.

Ρυόμενος αἰχμαλώτους. Γ' Τροπάριον Ἐσπερινοῦ Νοεμβρίου.

Ρωννύμενος δυνάμει Χριστοῦ. Γ' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Ρωννύμενος ρώμῃ τοῦ Παντοκράτορος καὶ τῇ προνοίᾳ ποδηγούμενος τῇ πάντα κυβερνώσῃ. Β' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

(Συνεχίζεται) † Ὁ Θαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Εἰς τὴν περιόδοξον, ἀλλὰ καὶ παράδοξον αὐτὴν πόλιν ἀφ' ἧς οἱ σηματοφόροι τοῦ Χριστοῦ, πρωτίστως εἰς ἀναγνώρισίν τοῦ ἐδάφους δράσεώς του ἐπιδίδεται.

Ὁ Ἱερός Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, μαθητὴς Παύλου γενόμενος, εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπίσκεψιν τοῦ διδασκάλου του καταγράφει, ταῦτα πληροφροεῖ: «ἐν δὲ ταῖς Ἀθήραις ἐκδεχομένον αὐτοὺς τοῦ Παύλου παροξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, θεωροῦντι κατειδωλον οὖσαν τὴν πόλιν»⁷. Καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος τὰς ψυχικὰς τοῦ Ἀποστόλου ἀντιδράσεις, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κατειδωλον πόλεως ἀναλύων, ταῦτα λέγει: «Ὁὐκ ὀργὴν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἀγανάκτησιν ὁ παροξυσμός, ἀλλὰ διέγερσιν καὶ ζῆλον δηλοῖ»⁸, «ὀργῆς γὰρ καὶ ἀγανάκτησεως πόρρω τὸ χάρισμα»⁹.

Μὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ συναισθήματα, ὡς ἐφόδια, ἦτοι τῆς διεγέρσεως καὶ τοῦ ζήλου, τοῦ οὐρανοῦ πόθου καὶ τῆς ὀλοκληρωμένης ἀγάπης πρὸς τε Τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀνθρώπον, ἀφιχθεὶς εἰς Ἀθήνας, ἀρχεται τοῦ ἔργου του ὁ «εὐτόνος δρομεὺς»¹⁰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Κατ' ἀρχὰς περιέρχεται τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τῶν Ἰουδαίων πρωτίστως ἐπικοινωνῶν. Πόσον τῇ ἀληθείᾳ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἔχοντα ταιριασθήσονται! Εἰς Βέροιαν ἀπὸ ὅπου εἰς Ἀθήνας ἔφθασε, τὸν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὑποκινηθέντα σάλλον εἰς βάρος αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου του ἠτένευσε. (Πράξ. ΙΖ' § 13-15). Καὶ ὁ ἴδιος, ὁ ἀγαπῶν Παῦλος, «εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης» (Ἐβρ. Ι' § 24), μετ' αὐτῶν καὶ πάλιν ἐπικοινωνοῦν, «ὡδίνων», ἄχρις οὗ Χριστὸς μορφωθῆ ἔν αὐτοῖς» (Γαλ. Δ' § 19). Μετὰ τῶν προσηλύτων, τῶν σεβουμένων Τὸν Ἀληθινὸν Θεόν, ἐν συνσχέσει συνδιαλέγεται καὶ τέλος, «κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας»¹¹, τοὺς τυχαίους δηλαδὴ περιπατητὰς τῆς οδοῦ, ἀπευθύνεται. Εἰς ἅπαντας τούτους «τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο»¹². Καὶ ἀφοῦ, τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους δράσεώς του ἐπέτυχεν, εἰς τὸ κύριον ἔργον αὐτοῦ πλέον εἰσέρχεται. Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ἱστορεῖ τῶν γεγονότων τὴν συνέχειαν: «Ἐπιλαβόμενοι αὐτοῦ», οἱ Ἀθηναῖοι, λέγει, «ἤγαγον ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον»¹³, τὸν Ἱερόν τοῦτον Βράχον, διὰ νὰ καταστήσῃ οὗτος, μετ' ἐκεῖνον, τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ἱστορικώτερος τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὡς ὁ Ἱ. Χρυσόστομος ἐρμηνεύων παρατηρεῖ, ἤγαγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀγνωστον εἰς αὐτοὺς ἐπισκέπτῃν καὶ κήρυκα, εἰς τὸν τόπον τοῦτον, «ἐνθα τὰς φονικὰς δίκας ἐδίκαζον, ὡς καταπλήξοντες αὐτὸν»¹⁴ καὶ ἀκόμη, διότι ὡς ὁ ἴδιος Ἅγιος Πατὴρ σημειοῖ, «λάλων πόλις, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἦν»¹⁵ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, «εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαιροῦν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον»¹⁶.

Καὶ ταῦτα πάντα, οὐδόλωσ ἀγνοῶν ὁ θεῖος Παῦλος, τὴν πρόσκλησιν τῶν Ἀθηναίων δέχεται καὶ ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον ἀνέρχεται καὶ «ὁ τριώροφον οὐρανὸν διελθὼν καὶ εἰς Παράδεισον εἰσελθὼν καὶ μέχρι τῆς

δεσποτικῆς καὶ ἀπερινοήτου καθέδρας ἀναβίξ»¹⁷, τὸ βῆμα τοῦτο καταλαμβάνει, καὶ ὡς ἀπὸ οὐρανοῦ καθέδρας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀπευθύνεται καὶ τὴν Ἑλλάδα εἰς Χριστὸν προσκαλεῖ.

Ἀσάφεια σκόπιμος καὶ τετετηχημένη χαρακτηρεῖται τὴν δημιουργίαν τοῦ Παύλου... Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ ἀπαιτητικοῦ τούτου βήματος ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἐπίμενον εἶναι, ποιητὰ συναισθήματα νὰ κατακρούσῃ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Ἡ κατειδωλος πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἡ δύναμις καὶ ἀξία τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας, ἡ ἠθικὴ τῶν Ἑλλήνων κατάστασις, ὧν ἔχει σαφῆ ἀντίληψιν ὁ Ἅγιος Παῦλος ἐξ ἑνός, ἐξ ἑτέρου δὲ Ὁ Κύριος ἐν τῷ Σταυρῷ, ὅτε ἔλεγε, μεταξὺ τῶν τελευταίων Του λέξων, τὸ «διηρῶ»¹⁸—καὶ ἐκτιμᾷ ἀρτίως καὶ πλήρως, ὁ τῶν Ἑλλήνων ἄλιεύς, ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Σωτήρος περιελαμβάνετο καὶ ἡ Ἑλλάς, ἰδιαιτέρως μάλιστα ἡ Ἑλλάς—, συνθέτον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα καὶ δεικνύον εἰς αὐτὸν τὴν ὁδόν, πρὸς πληρωσιν τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν μοναδικῶς ἔζη, «τῷ Χριστῷ συνσταυρωμένω» (Γαλ. Β' § 19), δι' ὃν καὶ εἰς Ἀθήνας ἔφθασεν. Τραγικῆ τῷ ὄντι ἡ θέσις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, κρινομένη ἀνθρωπίνως! Ἀλλ' ὁ Παῦλος δὲν λησμονεῖ, ὅτι ὅσον δύσκολον τὸ ἔργον, τόσον καὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ ἡ μερὶς ἀφθονωτέρα. Διὰ τοῦτο, χωρῶν εἰς πληρωσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, διαπιστεῖ ὅτι «ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ»¹⁹. Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, ἐνθυμεῖται δύο τινά: Τὸν «πλοῦσιον εἰς ἔλεος Θεόν»²⁰ καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐνθυμεῖται δηλαδὴ τὴν ἴδιον, πρὶν ἂν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ περιλάμψη αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Λαμασκῆ καὶ τότε ἐνθαρρύνεται, ταῦτα ἀσφαλῶς διαλογιζόμενος: Ἐγὼ ὁ ἴδιος «ἐδίωκον καθ' ὑπερβολὴν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτὴν»²¹ καὶ εἰς τοῦτο «προέκοπτον ὑπὲρ πολλοὺς σνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων»²², «ἀλλ' ἠλεήθη ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ»²³. Καὶ ἰδοὺ, ἐμὲ τὸν διώκτην ἢ Θεοῦ κληῖσις εἰς Κήρυκα Χριστοῦ μετέβαλεν. Ἄγνοια καὶ σκότος βαθὴν κατεπλημύριζον τότε τὴν ψυχὴν μου. Παῦλε! λησμονεῖς τὴν γλυκεῖαν φωνήν, τῆς στοργικῆς τοῦ Σωτήρος Σου κληῖσιν: «Ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις;»²⁴ Καὶ τότε ἐκ τῶν συλλογισμῶν καὶ τοῦ μονολόγου τούτου, τοῦ ἀφαρπάζεται ὁ νοῦς, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ ἐνώπιόν του τοὺς εἰδωλολάτρας Ἀθηναίους, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸ ἀπολωλός. Τὸν Χριστὸν προστάσσοντα, «τὸν δέσμιον τῆς ἀγάπης Του» (Β' Τιμοθ. Α' § 8), ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ σωθῆ. Καὶ τότε προπολεῖται ἡ καρδιά Του, ἀναπτερόνεται τὸ φρόνημά Του καὶ ἡ γλῶσσά Του πλέκει τῆς μετανοίας τὸν ἄρραφον χιτῶνα. Ὁ ἐλεήσας αὐτὸν Χριστός, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐλεηθεὶς διώκτης ποτὲ Σαῦλος, συνείχον τὸν Παῦλον. Καὶ μία τῶν βάσεων ἐφ' ἧς ἱστάμενος ἐλπίζει, εἶναι ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ αὐτὸς ἄλλοτε, «χρόνους ἀγνοίας» τοῦ Ἰησοῦ

7. Πράξ. ΙΖ' § 16.

8 καὶ 9. Ἱ. Χρυσ. Ὁμιλία ΑΗ' εἰς τὰς Πράξεις.

10. Ἱ. Χρυσ. Εἰς τοὺς Κορινθίους.

11. καὶ 12. Πράξ. ΙΖ' § 17-18.

13. Πράξ. ΙΖ' § 19.

14 καὶ 15. Ἱ. Χρυσ. Ὁμιλ. ΑΗ' εἰς τὰς Πράξεις,

16. Πράξ. ΙΖ' § 21.

17. Ἱ. Χρυσ. εἰς τοὺς Κορινθίους.

18. Ἰωάν. ΙΘ' § 28.

19. Φιλιπ. Δ' § 13,

20. Ἐφεσ. Β' § 4.

21 καὶ 22. Γαλάτ. Α' § 13-14.

23. Α' Τιμ. Α' § 13.

ἔζων. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἀθηναίων ἔβλεπεν ὁ Παῦλος, Σαῦλους εἰς πολλὰς μορφάς. Καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ, τὸν ὑποχρεοῖ περισσότερον, ἔναντι τοῦ καλέσαντος Αὐτὸν Χριστοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ Σωτὴρ «προεχειρίσεν αὐτὸν ὀπηρετήν καὶ μάρτυρα, ὧν... εἶδε... ἐξαιρούμενος αὐτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν Ἑθνῶν»²⁵ τὸν ὑποχρεοῖ λέγω, «ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέφαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν»²⁶. Ἐν ταπεινώσει ἄκρα, τὸ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς διεπίστωνα τὰς θαυμαστάς ἀλλοιώσεις τὰς ἐπελθούσας εἰς αὐτόν, μετὰ τὴν γενόμενῃ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ κλήσιν του, καὶ τὰς ὁποίας ἀλλοιώσεις ὁ ἐρμηνευτὴς Παῦλον γενόμενος, Ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὡς ἀκολούθως περιγράφει. Καὶ ἐγένετο ὁ Παῦλος «ὁ ἀπὸ λύκου ἀνῶς, ὁ ἐξ ἀκανθῶν βότρυς, ὁ ἐκ ζιζανίων σίτος, ὁ ἀπὸ ἐχθροῦ φίλος, ὁ ἀπὸ βλασφημῶν θεολόγος, ὁ ἀπὸ διώκτου εὐαγγελιστής, ὁ ἀπὸ πειράτου κυβερνήτης, ὁ ἀπὸ προδότου στρατιώτης»²⁷ καὶ «ἀπὸ σκηνογράφου»²⁸ «ὁ μέγας τῆς ἀληθείας κήρυξ, τὸ καύχημα τῆς οἰκουμένης, ὁ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπος καὶ ἐπὶ γῆς ἄγγελος, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐν ὑψηλοῖς πετόμενος ἀετός, ἡ λύρα τοῦ Πνεύματος... τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ... ὁ ὑπὸ τοῦ Κυρίου βαστάζειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον πάσης τῆς Οἰκουμένης... ἡ ἄπαστος χελιδὼν τῆς Ἐκκλησίας»²⁹.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα τῆς μετανοίας καὶ τῆς εἰς Χριστὸν προσαγωγῆς τὰ ἀποτελέσματα, ὧν πλοσίαν καὶ εὐλογητὴν πείραν εἶχεν ὁ, πνευματικῶς, υἱὸς τῆς Δαμασκοῦ, πῶς νὰ παρίδῃ τοὺς Ἀθηναίους, ἤτοι τὴν Ἑλλάδα; Ἀθηναῖοι ἦσαν τότε ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ Ἑλλάς ἦτο τὸ κέντρον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἐὰν λοιπὸν ἡ Ἑλλάς, ἡ φωτοδότις Ἑλλάς, ἔκαμπε τὸ γόνυ πρὸ Ἐκείνου, «δι' ὅν τὰ πάντα καὶ δι' ὅν Ὀφ τὰ πάντα»³⁰ τότε; Αὐτὸ τὸ τότε, τοῦτέστιν, ὅτι μέγα, ὑψηλὸν καὶ οὐράνιον θὰ ἐδημιουργεῖτο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν Οἰκουμένην, ἔχει καλῶς ἐκτιμήσει ὁ τὸν Χριστὸν, καὶ διὰ τοῦτον καὶ μόνον ζῶν, Οὐρανοπολίτης Ἀπόστολος. Ἀλλὰ καὶ συλλογίζεται... «Ὅποια ἀπόστασις Χριστοῦ καὶ Διός, Γολγοθᾶ καὶ Ἀρείου Πάγου, σοφίας Ἀθηναϊκῆς καὶ μαριίας Εὐαγγελικῆς, εἰδώλων καὶ Σταυροῦ; Τίς δὲ ἱκανὸς τὴν ἀπόστασιν ταύτην νὰ γεφυρώσῃ; Ἀλλὰ καὶ τί ἀποκλείει διὰ τὰς Ἀθήνας, διὰ τὴν Ἑλλάδα γενικότερον, νὰ γίνῃ ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι δι' ἐμὲ ἡ πρὸς Δαμασκὸν ὁδός; Ἐκεῖ καὶ διὰ τὴν προσωπικὴν μου ἐπιστροφήν Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἐλάλησε καὶ ἐδῶ, διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστροφήν, Αὐτοῦ ὁ Θεὸς δι' ἐμοῦ θὰ λαλήσῃ. Ἐκεῖ ἡ φωνὴ Του ἠκούσθη καὶ νῦν ἡ ἰδίᾳ δι' ἐμοῦ θὰ ἐπαναληφθῇ»: «Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπερίδων ὁ Θεός, παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν». Καὶ διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν λόγων του, ὁ σοφὸς Ἀρχιτέκτων τοῦ Λόγου, ὀρῖπει

τὴν γέφυραν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἀφοῦ «σεβάσματα»³¹ τὰ εἰδῶλα αὐτῶν ὀνόμασε, καὶ διὰ τὸν «Ἄγνωστον Θεόν»³² ἐδίδαξεν, ὅτι «οὐκ ἐν χειροποιήτοις Ναοῖς κατοικεῖ... προσδεόμενός τιος» ὅτι «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν... Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν»³³. Τὴν διδασκαλίαν δὲ τοῦ καλέσαντος Αὐτόν, τὴν εἰς τὸ φρέαρ τῆς ἀσῆμου πολίχνης Σιχάρ κηρυχθεῖσαν, «Πνεῦμα ὁ Θεός»³⁴, μεταφέρων εἰς τὴν περιάκονστον πόλιν τῶν πόλεων, τὰς Ἀθήνας, κατορθώνει νὰ ῥίψῃ, ἐπαναλέγω, τὴν γέφυραν πρὸς τοὺς καταπλήκτους ἀκροατὰς του, Σταϊκούς καὶ Ἐπικουρείους, ἵνα οὕτω ζευχθῶν αἱ ἔννοιαι Χριστοῦ καὶ Ἑλλάς, Σταυρὸς καὶ ἀνθρωπίνῃ σοφία, ὁ Θεός—Πνεῦμα, μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Καὶ ὑπῆρξε γέφυρα ἰσχυρὰ, μεταγούσα τοὺς ἐκ γῆς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τῆς γῆς εἰς οὐρανόν, ἢ πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν πρόσκλησις, ἐπὶ τῇ ρητῇ μάλιστα πρὸς αὐτοὺς διαβεβαιώσει, ὅτι «τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπερείδεν ὁ Θεός».

Οὕτως ἡ μεγάλη τοῦ Θείου Παύλου εἰς Ἀθήνας ἐξόρμησις, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς Αὐτοῦ, ἐπιτυχῶς ἐτελείωσεν. Ἡ παρακολούθησις καὶ αὔξησις τῆς στορᾶς, εἶναι πλῆρον ἔργον Θεοῦ, «ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν»³⁵, ὡς πάντοτε συνήθιζε νὰ λέγῃ καὶ νὰ πιστεύῃ ὁ θεηγόρος Παῦλος. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπισκέψεως γνωστὰ ὑπάρχουσιν: Εἰς τὴν ἀρχὴν, «τινὲς ἄνδρες, κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς»³⁶. Εἶτα Ἰερόθεος καὶ Λεωνίδης καὶ ἄλλοι Ἄγιοι τῶν Ἀθηναίων Ἰεράρχαι καὶ Φιλοθέη καὶ λαὸς περιούσιος Χριστοῦ πολλὸς καὶ Ναοὶ Χριστοῦ, ὅπου εἰδώλων τόποι ἄλλοτε, ἐν τῇ ὑπερθῆν ἡμῶν Ἀκροπόλει, τεκμήρια ἀσφαλῆ πρόκεινται, τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ πρώτου κηρύγματος τοῦ Θείου Παύλου, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης σκοπιᾶς.

Ἀλλὰ εἰσέτι τοῦ ἰδίου κηρύγματος ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ τῆς ὥρας ταύτης ἡ Ἱερὰ Μυσταγωγία, ἢ πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἀνάτασις τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ πρὸς τὸν Θεῖον Παῦλον νοερὰ ἐνατένισις ὅλων ἡμῶν καὶ ἡ ἀλάλητος ἐκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν, δι' ὅσα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡμῶν ἐκοπίασε καὶ ἐμόχθησεν, ἵνα συνεργήσῃ οὕτω εἰς τὴν μείζονα πραγμάτων τῆς τοῦ Κυρίου προφητείας τῆς λεχθείσης ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἁγίου Πάθους Αὐτοῦ, ὅταν Ἑλληνες ἐζήτησαν Αὐτὸν ἰδεῖν: «Νῦν ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»³⁷. Ναί! Ἀπὸ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς καὶ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ὅν ἐν εὐλαβείᾳ υἱικῇ εὐχαριστῶ, ὅτι, ἐν τῇ πολλῇ Αὐτοῦ στοργῇ καὶ ἀγάπῃ, ἤγαγεν ἐμὲ τὸν ἀδύνατον, ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ σκοπιᾷ, ἵνα Χριστοῦ καὶ Παύλου λόγον κηρύξω, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν ἀπάσης τῆς εὐλογητῆς ἡμῶν χώρας, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Χριστο-

24. Πράξ. Θ' § 5.

25 καὶ 26. Πράξ. ΚΖΤ' § 16-18.

27. Ἰ. Χρυσ. Ὁμιλία εἰς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους.

28 καὶ 29. Ἰ. Χρυσ. Εἰς τοὺς Κορινθίους.

30. Ἐβρ. Β' § 10.

31, 32, 33. Πράξ. ΙΖ' § 23-28.

34. Ἰωάν. Δ' § 21.

35. Β' Κορινθ. Δ' § 24.

36. Πράξ. ΙΖ' § 34.

37. Ἰωάν. ΙΒ' § 23.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ = ΠΝΕΥΜΑ - ΦΩΣ!

1. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ φαινόμενον πνευματικὸν πρωτίστην καὶ ὑψίστην θέσιν κατέχον οὐ μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθόλου ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

2. Ἐλέχθη περὶ τῆς ἰδανιζούσης φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν ὑψιστον ὕμνον καὶ τὸ ἄσμμα ἁσμάτων τοῦ πνεύματος. Οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβέλλει, ὅτι ἡ ἰδεολογία τοῦ μεγάλου φιλοσόφου ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως μεστὴν δυνάμει καὶ ἀκτινοβολίας πνευματικῆς. Πλὴν ὅμως τὸν ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸν δυνάμει ἀνευδοιάστως νὰ μεταφέρωμεν καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν πλήρως ἐπὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

3. Τὰ πάντα ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ἀποστίλβουν τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πνεύματος. Τὴν οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν αὐτῆς, τὴν ζωὴν καὶ τὴν βίωσίν της, τὰ ἰδανικά καὶ τὰς ἐπιδιώξεις της, τοὺς δραματισμοὺς καὶ τὰς ἀνατάσεις της, τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας της, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ἀσκησίαν της, τὴν πίστιν

νόμον λαοῦ, τοῦ Θεοῦ Παύλου γεννήματα πνευματικὰ ὑπάρχοντα, ὅστις ὑπὲρ πάντας ἐκοπίασε «ἵνα Χριστῷ προσαγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν»³⁸, συγκεκριμένως δὲ διὰ τῆς πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς Χριστὸν προσκλήσεως, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης, κατέστησε τὴν Ἑλλάδα, χώραν Χριστοῦ, χώραν ἡρώων καὶ Ἁγίων, κέντρον ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ πηροφόρον τοῦ φωτός τοῦ Ἐθαγγελίου διὰ τὸν κόσμον ἅπαντα.

Μεγάλα, κατὰ ταῦτα, καὶ λαμπρὰ καὶ σωτήρια τοῦ κηρύγματος τῆς μετάνοιας τὰ ἀποτελέσματα. Καὶ τίς ἰκανὸς τῇ γλώττῃ, ἵνα ταῦτα καὶ ἰκανῶς προσβάλλῃ; Διὰ ταύτης Σαῦλος Παῦλος ἐγένετο, καὶ εἰδωλα χαμαὶ ἐροίφθησαν καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν εἰς Ναοὺς ἀγιάζοντας παρεχώρησαν καὶ δυσσεβεῖς Ἅγιοι κατέστησαν καὶ ψυχὰ ἐσώθησαν καὶ λαοὶ ἐλυτρώθησαν καὶ μωροὶ, σοφοὶ ἀνεδείχθησαν.

*

Δέκα ἐννέα αἰῶνες συνεπληρώθησαν ἤδη, ἀπὸ τῆς εὐλογητῆς καὶ σωστικῆς ἐκείνης διὰ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἡμέρας.

Καὶ ἐνῶ ἐκτοτε, τῆς μετάνοιας τὸ κήρυγμα, ὅπου ἐγένετο δεκτόν, οὐρανοποίησε τὴν γῆν, ἰδοὺ καὶ πάλιν κατείδωλον σημαντικὸν μέρος τοῦ κόσμου καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Πικρὸν ἀκούεται, ὡς ἐκ τούτου, τὸ παράπονον ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιτίμησις τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Παύλου: «Υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως ποτε βαρυκάριοι; Ἴνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;»³⁸ Ἀδίστακτον κατέστη τὸ θεῶς, ἀνύστακτον τὸ πάθος, δι' ὃ τὸν κακὸν ἤβησε τὴν ἀγωνίαν καὶ δι' ἄγχους ἐπλήρωσε τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Καὶ ὁ δημιουργὸς τόσον ὑπερόχων ἔργων ἄνθρωπος, καταλύει ἰδίαις χερσὶ, τὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου οἰκοδομούμενα, ἐν συνεχείᾳ δέ, «συννοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ» «ἀπὸ φόβου καὶ προσδο-

καὶ τὴν χαρὰν της, ταῦτα πάντα συγκροτεῖ ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ δύναμιν ἐξόχως πνευματοκεντρικὴν. Τὸ θεῖον Πνεῦμα ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν, τὸ κέντρον καὶ τὸ πέρας τῆς ὑπάρξεώς της.

4. Ἡ πνευματικὴ διαύγεια καὶ ἐξαύλωσις συγκρατεῖ πανταχόθεν καὶ συνέχει τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὸ αἰσθητὸν ἐν αὐτῇ ὑποχωρεῖ, ἀπαμβλυνόμενον βαθμηδὸν, μέχρις ὅτου καταντήσῃ πνευματικὴ διαφάνεια, χρησιμεῖον ἅμα καὶ ὡς μέσον ἐκδηλώσεως τοῦ πνεύματος, ὡς γέφυρα μετὰ γουσα εἰς τὸν ὑπεραισθητὸν καὶ νοητὸν κόσμον τῆς χάριτος. Ἡ σὰρξ τῶν ἁγίων της, διαφανῆς καὶ μεταπεποιημένη, ἀφήνει νὰ διαφαίνεται ἡ τῆς χάριτος ἀφθαρτος φλόξ. Τὰ λείψανα τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων ὁσίων της, διαφυγόντα τὴν φθοράν, εἶναι μαρτύρια πιστὰ τῆς πνευματικῆς διαφανείας της, προοίμια τῆς μελλούσης μεταμορφώσεως τῶν ἁγίων!

5. Αἱ αἰσθήσεις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἅπασαι τῆς αἰσθητικῆς τῆς οἰκουμένης⁴⁰, πάντα ταῦτα συνιστῶσιν εἰκόνα ἐκτάκτως τραγικὴν, ἥτις φεῖ! —ὁποία εἰρωνεία—ἀξιοὶ νὰ ἐμφανίζεταί, ὡς ἡ κατ' ἐξοχίαν ὠραϊσμένη μορφή τῆς ζωῆς.

Ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς τραγικῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον καταστάσεως, καρπῷ καὶ ἀποτελέσματος τῆς νέας εἰδωλολατρίας, τοῦ ἔλισμοῦ καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὁ Πανάγαθος Θεός, δὲν παύει νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν παραπαιόντα ἄνθρωπον, ζητῶν νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς σωτηρίαν, μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῆς μετάνοιας. Ἐκ τούτου ἀκριβῶς καὶ ἐπιβάλλεται ὅπως, ἡ γέφυρα τοῦ «ἀτρομήτου»⁴¹ Παύλου, ἦν ἔρριπεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἡ γέφυρα ἦν Αὐτὸς ὁ Κύριος ἔρριπεν εἰς τὸν Παῦλον πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Λαμασκῶς, ἡ γέφυρα τῆς μετάνοιας, «ἥς τεχνίτης καὶ δημιουργός»⁴² ἐν τῇ Παναγαθότητι καὶ ἀπειρῷ φιλανθρωπίᾳ Του «Αὐτός ὁ Θεός»⁴² νὰ ἐφθῆ καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ῥίπτεται, εἰς τὸν κατείδωλον καὶ ἠθικῶς ποντιζόμενον κόσμον, ἵνα ἐκ τῆς ἀπωλείας σωθῆ.

Νῦν, ὅτε ὡς εἶπε ξένος σοφός⁴³, ὁ κόσμος, δὲν ἔχει νὰ πράξῃ ἕτερόν τι, εἰ μὴ νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ θανάτου, τοῦ χάους, ἢ τοῦ Χριστοῦ, νῦν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν ἀναγκαῖον, νὰ ῥιφθῆ εἰς τὸν ὁδεύον, τα τὴν ὁδὸν τῆς ἀπογνώσεως ἄνθρωπον, τὸ σωσίβιον τῆς μετάνοιας, ὡς ἀκριβῶς τὸ ἔρριπεν ἀπὸ τῆς ἡγιασμένης αὐτῆς θέσεως, ὁ φωτιστὴς τῶν προγόνων ἡμῶν, Παῦλος ὁ Οὐράνιος. Νῦν ἀνάγκη νὰ ἀκουσθῆ καὶ νὰ ἀκούεται, εἰς ὅλα τὰ πλάτη τῆς Πατρίδος ἡμῶν καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, ἡ Παύλειος σωστικὴ φωνή: «ὁ Θεὸς παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι, πανταχοῦ μετανοεῖν.»

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμματεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου

40. Λουκά ΚΑ' § 25-26.

41. Ἰ. Χρυσ. Εἰς τὰς Πράξεις.

42. Ἐβρ. ΙΑ' § 10.

43. Λέων Τολστόυ.

38. Ἐκ τῆς Ἀσματικῆς Ἰκολουθίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Πρωτοκορυφαίων.

39. Ψαλμ. Β' § 3.

ήλλοιωμένοι υπό τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν βλέπει, ὀραματίζεται! Δὲν ἀκούει, ἐναντίζεται! Δὲν στοχάζεται, ἐκστασιάζεται! Δὲν αἰσθάνεται, διαισθάνεται! Ἡ νόησις τῆς εἶναι ὑπερλογικὴ καὶ μεταλογικὴ, ὑπεραισθητὴ ἐναντίον τοῦ ἀοράτου, πνευματικὴ αἴγλη καὶ ἀκτινοβολία.

6. Ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι διαρκὴς ἀνάτασις καὶ μεταρσίωσις. Ὁ χρόνος τῆς εἶναι ὁ ρυθμὸς τῆς αἰωνιότητος, μεταφερόμενος ἐπὶ τοῦ χρονικοῦ πεδίου τῆς ζωῆς. Ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ὑδάτων τῆς ἀνακλᾶται ἡ αἴγλη τοῦ ἀπείρου, ἡ ἰδανικὴ ὠραιότης τοῦ ἀγγελικοῦ κόσμου, τὸ μακάριον τῆς ἀγίας Τριάδος φῶς! Σύμβολον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ Μαρία, ἡ τοῦ Λαζάρου ἀδελφὴ. Ἐνῶ ἡ Μάρθα περισπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν, ἐκείνη, παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἐναντίετο τῆς φωνῆς τῆς αἰωνιότητος. Σύμβολον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ ἡγαπημένος τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ὁ ἀναφυόμενος εἰς τὰ βάθη τῆς πνευματικῆς ἐνοράσεως καὶ τῆς μυστικῆς θεολογικῆς ἀνατάσεως. Αἱ κατ' ἐξοχὴν ἔορταί τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ τοῦ Σωτῆρος Μεταμόρφωσις καὶ ἡ Ἀνάστασις. Καὶ ἐκεῖ μὲν τὸ Θαβάρειον ἔρος, καταυγασθὲν ὑπὸ τῆς ἀστραπηβόλου λάμψεως τοῦ ἀκτίστου θεοῦ φωτός, κατέστη τρανὸν σύμβολον τῆς Ὁρθοδοξίας, συγκλονιζομένης πρὸ τοῦ θεοῦ βιώματος τῆς Μεταμορφώσεως καὶ σπυδαίου πρὸς τὴν ὀλικὴν αὐτῆς ἐκλάμπρυνσιν καὶ θεῖαν ἔλλαμψιν. Ἐνταῦθα δὲ πρὸ τοῦ Κενοῦ μνημεῖο τῆς Ἱερουσαλήμ ἰσταμένη καὶ ἀναστέλλουσα τὰς φυσικὰς τῆς αἰσθήσεις, ἐνωτίζεται μυστικῶς τὸ θεσπεσίον ἄσματος τῆς καθολικῆς τῶν πάντων ἀναστάσεως, προγευομένη τοῦ ἀρρήτου γλυκασμοῦ τῆς ἀθανασίας καὶ ἀφθαρσίας, τῆς ἀνακαινίσεως καὶ τῆς ἀναπλάσεως, σφραγίδος σαφοῦς τῆς ἐν τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Πνεύματι μεταμορφώσεως καὶ θεώσεως τῆς φύσεως.

7. Ἡ ὠραιότης τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὠραιότης πνευματικὴ, ἀπαστρέπτουσα ἐν γαλήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ καὶ ἐν ταπεινώσει πολλῇ. Διὰ τῆς σεραφεικῆς γλυκύτητός τῆς τιθασσεύει καὶ τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ὑποτάσσει. Δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα οὔτε πομπώδεις ἐπιδείξεις, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἥρεμον κάλλος τῆς καὶ τὴν θεσπεσίαν ἀκτινοβολίαν τῆς. Ἐνα σανίδι χρειάζεται καὶ ὀλίγα χρώματα διὰ νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν συγκλονίζοντα τὰ βάθη τῆς πνευματικῶν κόσμον, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἥρεμον πάθος τῆς ἀγιότητός τῆς, τὴν πνευματικὴν τῆς διαφάνειαν, τὸ ὑπέρκοσμον ἰδεῶδες τῆς, τὴν ἐν χάριτι πεποιημένην φύσιν τῆς, τὴν ἐξαύλωσιν καὶ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς, τὸν κόσμον τῆς χάριτος τὸν διαναγάζοντα τὴν ὑπόστασιν τῆς, τὸ πῦρ τῆς θεότητος τὸ διαφλέγον καὶ διεμπυρρίζον τὸ εἶναι τῆς. Ἐν ἀπομεικρωμένον καὶ ἡσυχον ἐξωκλήσιον χρειάζεται, ἕνα ταπεινὸ καὶ πτωχικὸ κανδήλι, δύο ἱλαρὰς μορφὰς ἀγίων μαρμαριούσας εἰς τοῦ δειλινοῦ τὴν ὠχρὰν ἀνταύγειαν καὶ ἐποχουμένας ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῦ ἀπείρου, διὰ νὰ ἐνωθῇ μυστικῶς μετὰ τοῦ κόσμου τοῦ πνεύματος, νὰ γίνῃ μύστης καὶ ἱερο-

φάντης τῆς ἀοράτου πραγματικότητος, νὰ κύψῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἀγίων τῆς χάριτος, νὰ ἀτενίσῃ τὸ μακάριον τῆς Τριάδος φῶς! Μιὰν ἐρημικὴν καὶ ἡσυχον τοποθεσίαν χρειάζεται, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ διὰ τοῦ μόχθου, καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἰδρώτος τῆς, ὅσιν τῆς χάριτος, ἡφαίστειον πυριφλεγῆς τοῦ Πνεύματος, μυστικὸν ναὸν τῶν ἀρετῶν, κολυμβήθραν ἀναβαπτίζουσαν τὸ πνεῦμα, οὐρανὸν ἐπὶ τῆς γῆς, νησίδα γοητευούσης χάριτος καὶ γλυκύτητος, εὐάδῃ κῆπον τοῦ πνεύματος ἐν τῇ αὐχμηρᾷ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς!

8. Ἡ ἀρετὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀρετὴ πνευματικὴ, ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τῆς φυσικῆς καλοκαγαθίας. Εὐρίσκεται πέραν τῶν σχέσεων τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ, ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον τῆς χάριτος. Εἶναι ἀρετὴ ρωμαλέα, δυναμισμὸς πνευματικὸς, διαύγεια καὶ καθαρότης. Οὐδὲν τὸ φιλόυλον ἐν αὐτῇ. Τὸ φυσικὸν πάθος τῆς ἀλλοιοῦται, καθίσταται ἀκτινοβολία. Ἐν τῷ σώματι αὐτῆς καθορῶνται σαφῶς τὰ στίγματα τοῦ ἀγῶνός τῆς πρὸς κατάπνιξιν τοῦ ἀνοικείου πάθους καὶ τῆς ἀλόγου ὀρμῆς. Ὁ πέπλος τῆς εἶναι ἀνέσπερος ἡμέρα ἐξυφανθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, εἶναι ἀπάθεια, ὑπέρβασις τοῦ αἰσθητοῦ, ἀταραξία καὶ γαλήνη. Ὀλικὴ τοῦ εἶναι τῆς μεταμόρφωσις! Τὸ δάκρυ τῆς εἶναι δάκρυ εὐφρόσυνον, προχεόμενον ἐκ τῆς ἐν χάριτι μεταπεποιημένης καρδίας τῆς. Τὸ πένθος τῆς εἶναι χαρὰ, ἀγαλλίασις, γλυκύτης. Ἡ νηστεία τῆς εἶναι χορτασμὸς καὶ πλησμονὴ Θεοῦ, κορσεμὸς ψυχῆς. Ἡ ἐγκράτειά τῆς εἶναι ἐλευθερία καὶ ἀποδέσμευσις, μακαρία τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις! Ἡ ἀκτημοσύνη τῆς εἶναι ἐναγκαλισμὸς τοῦ οὐρανοῦ, περίπτυξις τοῦ θεοῦ. Ἡ ὑπακοή τῆς εἶναι ἀνάλυσις τοῦ ἰδίου ἐγῶ εἰς τὸ θεῖον θέλημα τοῦ Σωτῆρος. Ἡ προσευχὴ τῆς εἶναι ἐκστασις, ἀρπαγὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας, ἀποβολὴ τοῦ κόσμου τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ. Ἡ ἀγάπη τῆς εἶναι φλόξ, ἀναλούσα καὶ μεταποιοῦσα ἐν τῷ ὀρητικῷ χεύματι αὐτῆς τὰ πάντα. Ἡ ταπεινώσις τῆς εἶναι πτέρυξ οὐρανοδρόμος. Ἡ σιωπὴ τῆς πνευματικὴ ἀδολεσχία. Ἡ νύξ τῆς πληροῦται φωτός!

9. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι Φῶς! Οὐδεμία σκιά ἐν αὐτῇ. Τὸ θεῖον φῶς καταυγάζει καὶ καταλάμπει τὴν ζωὴν τῆς. Ζῆ μυστικῶς ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τοῦ Σωτῆρος, καταυγαζομένη ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς θείας δόξης. Ζῆ καὶ κινεῖται καὶ ἀναπνέει ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς τριαδικῆς Θεότητος, ὑπὸ τὰς φαινὰς ἀκτῖνας τοῦ Νοητοῦ Ἡλίου, μετὰ τῶν ὀποίων, ἀφράστως ἐνομένη, θεοποιεῖται. Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Θεοῦ καθορᾷ φῶς. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀνεκαθεν ἡγάπησε τὸ φῶς. Κατὰ τὴν πίστιν τῆς ἡ μακαριότης τοῦ οὐρανοῦ ἐγκείται εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ θεοῦ φωτός. Τὸ θεόμορφον πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι φύσις ἀκτινοβολοῦσα, φῶς ἐν Φωτὶ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἵφρηγητῆς τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Η ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ *

V. Δηλαδή δια να επανέλθωμεν εἰς τὴν ἀφστηρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἐκκινήσει, ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος τὸ ἔδαφος νὰ κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ζητεῖ,—καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως—στέγην ἀσφαλείας τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων του, τῆς Ἱστορίας του, αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς του· με ἓνα αἰσθημα ἀνεστιότητος τὰ πάντα ἐρευνᾷ, με κάθε τρόπον προσπαθεῖ, με συλλόγους, με ἐνώσεις, με συνεταιρισμούς, με τὴν ἴδρυσιν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων, ὡς εἶπομεν, με διαμαρτυρίας, με ἀπεργίας πολλάκις,—καὶ μάλιστα ἅλα ταῦτα βάσει τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου, τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ἰσχύοντος δικαίου ρυθμιζομένων—με ἐπαναστάσεις πολλές φορές, ἐπιδιώκει νὰ ἐπιτύχη τί; ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δι' ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν του καταργεῖται καὶ ἐξαφανίζεται· προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη ἀρμονικὴν συμβίωσιν διὰ τῶν ἐπαναστάσεων, προσπαθεῖ νὰ συνεννοηθῇ με τὸν συνάνθρωπόν του διὰ τῶν ἀπειλῶν, προετοιμάζεται πρὸς πόλεμον διὰ νὰ εὕρῃ τὴν εἰρήνην!

Οὕτω συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε κατὰ κανόνα με τὸν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ πορείαν, ὅταν ἐρευνᾷ νὰ εὕρῃ κάτι ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει· νὰ περιπέτῃ εἰς ἀντιφάσεις ἀτομικὰς, κοινωνικὰς, ἱστορικὰς, αἱ ὁποῖαι μοιραίως ὀδηγοῦν, ἂν μὴ εἰς αὐτοκαταστροφήν, τοῦλάχιστον εἰς αὐτοδιάλυσιν καὶ κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἐρευνᾷ δηλ. ὁ ἄνθρωπος· νὰ εὕρῃ τὰ αἷτια τῆς κακοδαιμονίας, του, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐνῶ ταῦτα ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ ἑαυτοῦ του. Προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὸ ἐσωτερικὸν πρόβλημα δι' ἐξωτερικῶν συμβατικῶν ὄρων, καὶ μάλιστα εἰς μίαν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ «Κοινοτικὸς δεσμός»—περὶ τοῦ ὁποῖου ἤδη ἔχει γίνῃ λόγος—ἐξέλιπε. Διὰ μέσου ὅμως ὀλοκλήρου αὐτῆς τῆς κινήσεως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόβλημα διήκει, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει πάντοτε ἰδιόρρυθμον τινα ἐσωτερικὴν λειτουργίαν. Ὅταν λέγωμεν ἐδῶ ἐσωτερικὴν λειτουργίαν δὲν μεταθέτομεν τὴν ἐξωτερικὴν θέσιν τοῦ προβλήματος, ἵνα ἐξετάσωμεν ταύτην ὡς ἐσωτερικὴν, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ ἴδιον ὡς ἄνω σφάλμα, ἀλλ' ἀπλῶς προσιθέμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἐσωτερικὴν κατασκευὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ προβλήματος ὡς τοιοῦτου¹.

Ἡ προβληματικότης αὕτη ἔχει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: α) Τὸ ἄτομον πάντοτε ὡς μέλος οἰασθήποτε κοινωνικῆς ὀργανώσεως ἢ πολιτικοῦ κόμματος εἶναι τὸ ἴδιον· δηλαδή αἰσθάνεται πάντοτε τὰς ἰδίας ἀνάγκας, πᾶν τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδικὸν του θέλει νὰ τὸ διατηρῇ ὡς τοιοῦτον πάντοτε. β) Πᾶν, ὅ,τι τοῦ προσφέρεται ἢ ἀποκομίζει ὡς κέρδος τὸ δέχεται εὐχαρίστως καὶ τὸ ἐπιδιώκει με κάθε τρόπον. γ) Πᾶν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θυσιάσῃ οἰκειοθελῶς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ἢ τοῦ κοινού συμφέροντος, δὲν τὸ δίδει, ἢ ἂν τὸ δίδῃ τὸ συγκρίνει με ὅ,τι δίδει ὁ συνάνθρωπός του καὶ σχεδὸν οὐδέποτε μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν σύγκρισιν ταύτην. δ) Πᾶν ὅ,τι ἢ κοινωνικὴ ἢ οἰαδήποτε ἄλλη ὀργάνωσις

φιλανθρωπικῆς ἢ πολιτικῆς φύσεως τοῦ ζητήσῃ ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν δὲν τὸ δίδει εὐχαρίστως, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἄμεσον κέρδος, ἢ ἂν τὸ δώσει, πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴν τὸ ξαναδώσῃ².

Πάντα δὲ τὰ ἀνωτέρω συντελοῦν εἰς τὸ νὰ κρατοῦν τὸ ἄτομον, τὸ ἐντὸς τῆς ομάδος ἀνῆκον ἢ τὸ ἐκτὸς αὐτῆς ὡς τελείως ξένον πρὸς τὸν συνάνθρωπόν του, τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ προβλήματα τοῦ ὁποῖου πάντοτε ἀγνοεῖ· τούτου ἕνεκα προκύπτει τὸ ε' χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐν λόγῳ κοινωνικῆς προβληματικότητος, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἄτομον ζῶν ψυχικῶς μεμονωμένον πλέον ἐξητομίκευσε καὶ τὰς ὑλικὰς του ἀνάγκας, εἰς τρόπον ὥστε τοῦτο, εἴτε ὡς μεμονωμένον ζῆ ἐντὸς τῆς κοινωνίας, εἴτε ὡς οἰκογένεια, εἴτε ὡς εὐρύτερα κοινωνία (μέσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ τὴν ἐπιχείρησιν) εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους ἀκόμη ἂν ἐκληφθῇ, παντοῦ ἔχει θέσει τὴν σφραγίδα τῆς ἰδίας του προβληματικότητος, διότι πάντα τὰ προαναφερθέντα κοινωνικὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦνται ἅλα καὶ τὸ καθὲν ξεχωριστὰ ἀπὸ σύνολον ἀτόμων καὶ οὕτω ἢ προβληματικότης μέσῳ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ Κράτη καὶ διὰ τῶν Κρατῶν διαμορφοῦται εἰς παγκόσμιον κίνδυνον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος προσπαθῶν νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ δίκαιον ὑπὸ τὴν καθαρῶς ὀρθολογιστικὴν (Rationalismus) πλευρὰν του εἰς τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς αὐτοῦ, περιέπλεξεν ἐτι μᾶλλον τὴν προβληματικότητα αὐτῆς καὶ κατέστησε ταύτην δυσκολωτέραν· εἰς τοῦτο ὅμως δὲν πταίει καθόλου τὸ δίκαιον, ἀλλ' αἱ ἐσφαλμέναι ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου περὶ ζωῆς καὶ ὁ μονόπλευρος τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τῆς χρῆσεως τοῦ δικαίου³.

VI. Ἀπὸ γενικωτέρας σκοπιᾶς ἐξετάζων κανεὶς τὰ πράγματα, θὰ ἠδύνατο νὰ κἀνῃ μίαν ἴσως ἀναγκαίαν προσθήκην εἰς ὅλα τὰ ἀνωτέρω παρατηρῶν μετὰ τοῦ K. Jaspers ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν «ἐπίδρασιν τῆς τεχνικῆς»⁴ ἢ καὶ διαφόρων ἄλλων ἱστορικῶν γεγονότων ἀπέκτησε μίαν ἕξιν «χωρὶς αὕτη νὰ εἶναι καθολικὴ πίστις» εἰς τὴν ὑπερεκτίμησιν τοῦ ὑλικοῦ παράγοντος καὶ τῶν ὑλικῶν μέσων τῆς ζωῆς γενικώτερον.

Ὅταν ὅμως ἓνας κοινωνικὸς ρυθμὸς γενικεύεται, τότε ὑποκαθιστᾷ κατὰ τινα τρόπον τὸν νόμον, χωρὶς νὰ εἶναι νόμος, διότι νόμοι εἰς τὴν Ἱστορίαν δὲν ὑπάρχουν, λόγῳ τῆς πανταχοῦ κυριαρχούσης προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου⁵. Ὅταν ὅμως μέσα εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὡς ἐξωτερικὴν καθαρῶς μορφήν ζωῆς ἐκλαμβανομένην, ἐπικρατοῦν γενικαὶ συνήθειαι, αἱ ὁποῖαι ἐπέχουν θέσιν νόμου, καὶ αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπὶ

2. α) Περὶ τῆς ὅλης κοινωνικῆς προβληματικότητος ἴδε Werner Maihofer, «Recht und Sein» vom Sinn menschlicher Ordnung 1956, σ. 95. β) G. Mollat, «Rechtsphilosophisches aus Leibniz ungedruckten Schriften, 1852, 2. Aufl. ὑπὸ τὸν τίτλον «Mitteilungen aus Leibniz ungedruckten Schriften» 1887 σ. 8-19.

3. Philo Ram, «Die grossen Sozialisten als Rechts- und Sozialphilosophen» Bd. I. 1954. 2. Buch (σ. 131. ἐξ.).

4. Karl Jaspers, «Die geistige Situation der Zeit» 1931 σ. 183.

5. Rud. Eucken: «Die Lebensanschauungen der Grossen Denker»; Plotin σ. 404 Christentum 162, 165; Leibniz 398; Kant 380;

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 268 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

1. E. r. Wolf: Theologie und soziale Ordnung bei Calvin. (Arch. f. Reform. Gesch. 1951, α. 15 ἐξ.) und die soziatheologie Zwinglis. Festgabe, f. Guido Kisch, 1955 σ. 181. ἐξ.

ύλικών και μόνον συμβατικών θρών ζωής, τοῦτο ἀποτελεῖ, ὡς λέγει ὁ K. Jaspers⁶ ἀντίφασιν μεταξύ, τῆς βαθυτέρας ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς λειτουργίας τῆς τριαύτης ὑλικῆς μορφῆς τῆς ζωῆς⁷.

Ἡ ἀντίφασιν δὲ αὕτη ἀκριβῶς δὲν μένει ὡς τοιαύτη μέσα εἰς τὸν λειτουργοῦντα καὶ πάντοτε ἐξελισσόμενον ὄργανισμὸν τῆς ζωῆς. Ὁ ἀκόρεστος πῆθος πρὸς ζωὴν μὲ τὰς παντοίας ὑλικὰς ἀπολαύσεις τῆς ὁδηγεῖ δυστυχῶς εἰς τὴν σύγχυσιν αὐτῆς ἂν μὴ εἰς τὸν ἀφανισμόν τῆς ἰδίας. «Ὅταν ἡ ψυχὴ χάσῃ τὴν πατρίδα τῆς—τὴν ὀργανικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸ πνεῦμα—χάνει καὶ ἡ ζωὴ πᾶν νόημα»⁸. Δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀρνηθῆ ἔτι ἡ ἀθεωρητὴν ζωὴ ἔχει δύο πέλους, τὸν πνευματικὸν καὶ τὸν ὑλικὸν τοιοῦτον. «Ὅταν μὲν οἱ ἄνθρωποι ρίπτουν τὸ κέντρον τοῦ βάρους τῆς ζωῆς των πρὸς τὸν πνευματικὸν πῆλον, ἡ ζωὴ των εἶναι ὁμαλὴ, πλήρης νοήματος καὶ δημιουργικῆ»⁹. «Ὅταν ὅμως τὸ κέντρον τοῦτο μετατίθεται πρὸς τὸν ἀντίθετον πόλον, τότε ἐμφανίζεται κατ' ἀνάγκην ἡ ἀντίφασιν μεταξύ ὑποκειμένου—ἄνθρωπος—καὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας τῆς ζωῆς, ὡς ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀπορρέουν πάντοτε ὄρισμένοι ὑλικαὶ ὑποχρώσεις, τὰς ὁποίας ἐπειδὴ δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ, «ἂν καὶ διὰ τὸν ἴδιον πολλὰκις δὲν εἶναι εὐχάριστοι καὶ συμφέρουσαι», καὶ παρὰ ταῦτα τὰς ἐκτελεῖ· λόγῳ δὲ τῆς ἐνιαίας ὀργανικότητος τῆς ζωῆς, ἡ προβληματικότης αὕτη ἐπεκτείνεται εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις αὐτῆς»¹⁰.

Τὸ ἐνιαῖον τοῦτο τῆς προβληματικότητος συνετέλεσε καὶ ἐν μέρει καθήρυνε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐξεύρεσιν καὶ σταθεροποίησιν ὀρισμένων ἐκδηλώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν εὐχάριστον κατὰ τινὰ τρόπον ὄψιν ζωῆς, μὲ τὰς ὁποίας μάλιστα προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν κύριον τόνον, καὶ ἐν πολλοῖς τὸ ἐπέτυχεν¹¹. Ἐπέτυχε φαινομενικῶς τοῦλάχιστον—νὰ παραστήσῃ τὴν σημερινὴν ζωὴν εὐχάριστον, καὶ ἐν πολλοῖς βάσει μόνον τοῦ ὑλικοῦ παράγοντος, (μὲ ὅλας τὰς συγχρόνους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐννοουμένας). Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ θέσις τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἔγινε ὄχι ἀπλῶς διλημματικὴ, ἀλλὰ τραγικὴ εἰς τὸ μεγαλύτερον σημεῖον τοῦ θριάμβου τῆς. Διότι τὰ κατώτερα σαρκικά ἐνστικτα τοῦ ἀνθρώπου¹², τὰ ὁποῖα ὠθοῦν αὐτὸν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν εἶναι αὐτὰ ταῦτα αὐτοσκοπός¹³, καὶ δὲν εἶναι συνεπῶς δυνατὸν νὰ παραδεχθῆ τις, ὅτι ὁ ἐρασιμὸς καὶ ἡ λειτουργία αὐτῶν ἐπιδιώκει κάποιον σκοπὸν ἐκτὸς

αὐτῶν εὐρισκόμενον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐπιτυχία του νὰ σημαίη καὶ τὴν πλήρη αὐτῶν ἱκανοποίησιν, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλλοίωσιν ἢ τὴν τροποποίησιν τῆς λειτουργίας αὐτῶν, ἀλλὰ ὅπως τὸ ἀντίθετον συμβαίνει δηλαδὴ ὅ,τι ἀκριβῶς λέγει ὁ Πλούταρχος¹⁴ εἰς τὰ «Ἠθικά» του, ὅπου τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου παρομοιάζεται ἄλλοτε μὲν ὡς θηρίον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ἐπιθυμίας, ἄλλοτε δὲ ὡς κυνηγὸς τοῦ πάθους, ἐπειδὴ κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ. Καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον λέγει «τὸ φάρμακόν σου μείζω τὴν ἀσθένειαν ποιεῖ». Ὁ ἀλκοολικὸς δηλ. πίνει μὲ τὴν προϋπόθεσιν καὶ τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ καταστολῆς τῆς δίψης του ταύτης, ἀλλὰ δυστυχῶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἐὰν δὲ τὴν ἐννοίαν ταύτην τὴν ἐπεκτείνωμεν εἰς μίαν εὐρύτεραν περιοχὴν τῆς ζωῆς θὰ διαπιστώσωμεν τὰ αὐτὰ φαινόμενα, ἀπὸ ἠθικῆς τοῦλάχιστον ἀπόψεως. Μία διαρκῶς παρατεινομένη κατάσταση πλουσίας καὶ ὁμοιομέρους ζωῆς, πάντοτε δημιουργεῖ συναισθήματα ἀνίας καὶ ἀνεπαρκείας τοῦ πλοῦτου των· ὁ πλούσιος, ὅταν πολιορκηθῆ ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον τῆς ἐποχῆς μας, τὴν φιλαυτίαν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν φιλαργυρίαν, ὡς περιγράφει ταύτην ὁ Häring εἰς τὸ βιβλίον του «Das Gesetz Christi»¹⁵ «ὄσον περισσότερο χρήματα ἔχει καὶ τόσο ὀλιγώτερα κατέχει».

Μέσα δὲ εἰς τὴν σημερινὴν πολυτάραχον ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος, ὅπως τὸν περιγράφει ὁ K. Jaspers εἰς τὸ βιβλίον του «Die geistige Situation der Zeit»¹⁶, ὡς καὶ ὁ C.G. Jung εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου του «Seelenprobleme der Gegenwart»¹⁷, ἔγινε λίαν ἀνήσυχος καὶ δόξιστος εἰς πάντα τὰ συμβαίνοντα περὶ αὐτοῦ, διότι αἱ διαρκῶς ἐναλλασσόμεναι καὶ ἀξελόμεναι ὑλικαὶ ἀνάγκαι, διὰ λόγους, ὀργανικῆς λειτουργίας τοῦ Κεφαλαίου, ἐκ τοῦ ὁποῦ τροφοδοτοῦνται καὶ ἐν μέρει ὑποκινοῦνται, συντελοῦν μὲ τὴν γενικὴν πλῆσιν καὶ ἀπροσδιόριστον περὶ τὰ πρόσω κίνησιν των, εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς τετραγώνου ψυχολογικοῦ κλίματος, συνεπεία τοῦ ὁποῦ ὑπερκετιμῶνται καὶ ἴσως διὰ τῆς φαντασίας ἐξακοντίζονται εἰς τὸ ἄπειρον· αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ βαθύτερος λόγος ἐνεκεν τοῦ ὁποῦ αἱ ὑλικαὶ ἀνάγκαι—ἰδίᾳ εἰς τὴν σημερινὴν περίοδον—οὐδέποτε ἱκανοποιοῦνται, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν παραγόντων στηρίζων τὴν εὐτυχίαν του σημερινὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου, θὰ εἶναι πάντοτε μὲν πρὸς στιγμὴν θριαμβευτῆς ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀνικανοποίητος¹⁸.

(Συνεχίζεται)

ΧΡ. ΠΑΠΠΑΣ

6. Πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστ. Παύλου, Κεφ. Γ' 19-α) Karl Jaspers, «Die geistige Situation der Zeit» 1931 σ. 67. β) Ernst v. Aster: «Geschichte der Philosophie» «Kant die Ideen», σ. 285, 286-287.

7. Ἰωάννου 15 18-19 καὶ Β' Ἰωάννου 2, 15-16.

8. Ν. ι. Λοῦβ α ρ ι, «Μεταξὺ δύο Κόσμων», σ. 61-62.

9. α) Παράβ.: Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, Κεφ. ΣΤ' 63. «Τὸ πνεῦμα ἐστὶ τὸ ζωοποιῶν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδὲν· τὰ ῥήματα δὲ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστὶ καὶ ζωὴ ἐστίν». β) Joh. Hessen: «Lehrbuch der Philosophie» Dritter Band, Das Endsckickal des Geistes, σ. 331-336, 337.

10. Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστ. Παύλου: Κεφ. ια', 9-10.

11. Παραβ. Ματθ. ζ' 14.

12. Παραβ. Πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστ. Παύλου Κεφ. γ', 19

13. Psychologisches Wörterbuch: Fried. Dorsch, Ins inktlehre. s. 158-159.

14. Plutarchus (g. 77, 7) «περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς: virtute morali. Paris. Andreas Mechelus. σ. 13 ff.

15. B. Häring: «Das Gesetz Christi», σ. 383, 386, 1155, 1157, 1191, 1211.

16. K. Jaspers: Die geistige Situation der Zeit» 1931. s. 179. 77.

17. C. Jung: «Seelenprobleme der Gegenwart» σ. 358 ff

18. Πρβ. Α' Ἰωάννου, Κεφ. Β' 17: «Ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα»,

ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1961*

4. Ἡ προσπάθεια τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διὰ τὴν ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως βελτίωσιν τῶν **Περιοδικῶν** αὐτῆς καὶ διεύρυνσιν τῆς κυκλοφορίας τῶν, ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου, τὸ διὰ τὴν ὀρθόδοξον οἰκογένειαν προοριζόμενον περιοδικὸν «**Τὸ Χαρούμενο Σπίτι**», κυκλοφοροῦν ἤδη εἰς δέκα πέντε χιλιάδας (15.000) ἀντίτυπα, ἤρχισεν ἐκδιδόμενον εἰς μέγα σχῆμα καὶ μὲ πλούσιον εἰκονογραφημένον περιεχόμενον. Ὑπὸ τὴν νέαν του μορφήν τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἔτυχεν εὐμενοῦς ὑπὸ πάντων ὑποδοχῆς.

Τὸ διὰ τὰ παιδιά προοριζόμενον περιοδικὸν «**Τὰ Χαρούμενα Παιδιά**», ἐκυκλοφορεῖ εἰς ἑκατὸν χιλιάδας (100.000) καὶ πλέον ἀντίτυπα μηνιαίως, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν μαθητῶν, μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1961, ὁπότε, δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀπηγορεύθη ἡ διάθεσις πάντων τῶν περιοδικῶν, πλὴν τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐν τοῖς Σχολείοις. Ἡ ἀπόφασις αὕτη παρενέβαλεν, ὡς ἦτο φυσικόν, σημαντικώτατον φραγμὸν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν «**Χαρόμενων Παιδιῶν**», διὸ καὶ ἐνδείκνυται ὅπως καταβληθῆ φροντίς, ἵνα ἐξαιρεθῆ τὸ περιοδικὸν τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν λόγῳ ἀπαγορεύσεως, ἐπιτραπῆ δὲ καὶ αὐθις ἡ προνομακῆ κυκλοφορία αὐτοῦ ἐν τοῖς Σχολείοις, ἥτις εἶχε θεσπισθῆ καὶ πρὸ τριετίας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 137043/20.11.59 Ἐγκυκλίου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου.

Τὸ Δελτίον ὀρθοδόξου οἰκοδομῆς «**Φωνὴ Κυρίου**» κυκλοφορεῖ νῦν εἰς τριακοσίας εἴκοσιν ἑπτά χιλιάδας (327.000) ἀντίτυπα κατὰ Κυριακὴν, ἐξακολουθεῖ δὲ διανεμόμενον τακτικῶς δωρεὰν μεταξὺ τῶν τροφίμων πάντων τῶν εὐαγῶν Ἰδρυμάτων ἐνηλίκων τῆς Χώρας (Νοσοκομείων, Σανατορίων, Ἀσύλων, Γηροκομείων, Ἀναμορφωτικῶν Ἰδρυμάτων, Φυλακῶν κ.λ.π.), πρὸς ἅπαντας τοὺς ταξιδεύοντας ἐξ Ἀθηνῶν διὰ πάντων τῶν μεταφορικῶν μέσων (ἀεροπλάνων, σιδηροδρόμων καὶ πλοίων) κατὰ τὰς προμεσημβρινὰς ὥρας τῶν Κυριακῶν, προσέτι δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ λήξαντος ἔτους 1961, καὶ εἰς τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰς ἰδιωτικὰς κλινικὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, τὰς εὐρισκομένας εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐνοριῶν, εἰς ἃς ὑπηρετοῦν Διακόνισσαι.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Δελτίου ἀποστέλλονται, ἐπὶ τούτοις, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν δέκα χιλιάδες ὀκτακόσια (10.800) φύλλα εἰς τοὺς ἐν Ἑυρώπῃ, καὶ δὴ ἐν Γερμανίᾳ, Ἐφημερίους τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ἵνα διανεμῶνται ὑπ' αὐτῶν εἰς τοὺς αὐτόθι διαμένοντας Ἑλληνας ἐργάτας. Περὶ τὰς δύο χιλιάδας πεντακόσια (2.500) φύλλα ἐκ τοῦ αὐτοῦ Δελ-

τίου ἀποστέλλονται, δωρεὰν ὡσαύτως, καὶ εἰς Συρίαν, Ἑλβετίαν, Βέλγιον καὶ Καναδᾶν, πρὸς δωρεὰν διανομὴν αὐτῶν μεταξὺ τῶν αὐτόθι διαμενόντων Ἑλληνοφῶνων Ὀρθοδόξων καὶ Ἑλλήνων μεταναστῶν. Οὕτως ἐξήκοντα καὶ πέντε χιλιάδες (65.000) φύλλα τῆς «**Φωνῆς Κυρίου**» διατίθενται καὶ ἀποστέλλονται κατὰ Κυριακὴν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας παντελῶς δωρεὰν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω παραλήπτας.

Καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος σημαντικώτατος ἀριθμὸς ἀντιτύπων καὶ ἐκ τῶν τριῶν ὡς ἀνωτέρω περιοδικῶν τῶν ἐτῶν 1960 καὶ 1961, προερχομένων ἐκ τῶν εἰδικῶς ἐπὶ πλέον ἐκτυπούμενων, ἐκ πλεοναζόντων καὶ ἐξ ἐπιστροφῶν, ἐστάλη εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος, πρὸς δωρεὰν διανομὴν αὐτῶν ἢ διενεμήθη ὑπὸ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν τῶν ἡμετέρων Οἰκοτροφείων κατὰ τὰς ἐξορμήσεις αὐτῶν εἰς κατασκηνώσεις, Νοσοκομεῖα, ἕτερα Ἰδρύματα, ὡς καὶ εἰς Κοινοτήτας γειτονικῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Συγκεκριμένως ἐκ τῆς «**Φωνῆς Κυρίου**» διενεμήθησαν διὰ τοῦ ἀνωτέρω τρόπου δύο ἑκατομμύρια ἑπτακόσσια δέκα ἑπτὰ χιλιάδες (2.717.000) φύλλα. Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «**Τὸ Χαρούμενο Σπίτι**» διετέθησαν ἐξ χιλιάδες ἑννεακόσια ἑνεήκοντα πέντε (6.995) τεύχη καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου περιοδικοῦ «**Τὰ Χαρούμενα Παιδιά**» ἐξήκοντα καὶ ἐξ χιλιάδες ἑννεακόσια ἑβδομήκοντα (66.970) ἀντίτυπα.

Ἐντονος κατεβλήθη καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος προσπάθεια, διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξυγίανσιν τῶν Περιοδικῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἵνα περιορισθοῦν καὶ τελικῶς ἐκλείψουν αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν παρατηρηθεῖσαι σημαντικαὶ οἰκονομικαὶ ἐπιβαρύνσεις τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ ἐκ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Οὕτω τὰ πάσης φύσεως ἐξοδα διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν καὶ τῶν τριῶν ὡς ἀνωτέρω Περιοδικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1961, ἀνήλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἑπτακοσίων ὀγδοήκοντα τεσσάρων χιλιάδων ἑπτακοσίων ὀγδοήκοντα μῖς καὶ ὀγδοήκοντα λεπτῶν (1.784.781,80). Τὰ παρὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἰσπραχθέντα κατὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω διάστημα ἔσοδα καὶ ἐκ τῶν τριῶν Περιοδικῶν, ἀνήλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἐνὸς ἑκατομμυρίου τριακοσίων τεσσαράκοντα ὀκτῶ χιλιάδων τετρακοσίων ἐξήκοντα πέντε καὶ ἐξήκοντα λεπτῶν (1.348.465,60). Ἡ ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων τριακοντα ἕξ χιλιάδων τριακοσίων δέκα ἕξ καὶ εἰκοσι λεπτῶν (436.316,20) ἐμφανιζομένη ἐπὶ ἕλαττον διαφορὰ, καλύπτεται ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῶν ὀφειλομένων πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδιωτῶν, συνδρομῶν τοῦ λήξαντος ἔτους ἐκ τῶν τριῶν περιοδικῶν τούτων, αἵτινες δέον νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀσφαλῆς ἀπαίτησις.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 280 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι, παρά τὴν ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσαν τόσον εὐρείαν καὶ αὐθις, σπάταλον θὰ ἦδύνατό τις νὰ εἶπῃ, δωρεὰν διανομὴν ἀντιτύπων ἐκ τῶν ἡμετέρων Περιοδικῶν, δι' ἱεραποστολικούς σκοπούς, ἐξ ἧς σοβαρὰν, ὡς εἶναι εὐνόητον, ὑφίσταται ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπιβάρυνσιν (εἰς 172.000 δραχμὰς ἀνέρχεται ἡ ἐτησίᾳ δαπάνη διὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἀποστολὴν τῶν δωρεὰν διανεμομένων κατὰ Κυριακὴν 65.000 φύλλων τῆς «Φωνῆς Κυρίου», ἧτις δαπάνη καὶ δὲν ἀφαιρεῖται ἐκ τῶν ἀναφερθέντων ἀνωτέρω ἐξόδων ἐκδόσεων αὐτῶν), ἡ οἰκονομικὴ ἐξυγίανσις αὐτῶν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς πραγματοποιηθεῖσα ἡδη.

Κατόπιν τοῦ τόσον εὐχαρίστου γεγονότος τούτου καὶ εὐθὺς ὡς ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἤθελεν ἐπιτύχει ταχύτερον τινὰ ρυθμὸν εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἐκ τῶν Περιοδικῶν καὶ ἐτέρων ἐκδηλώσεων ὀφειλομένων πρὸς αὐτὴν ποσῶν, ἐνδείκνυται ὅπως ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ καὶ τὸ πρὸς τοὺς Νέους ἀπευθυνόμενον περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας, περὶ οὗ καὶ εἰς προγενεστέραν Ἐκθεσιν ἐγένετο λόγος.

5. Καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνεχίσθησαν, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐντόνου ρυθμοῦ, αἱ **ἐκδοτικαὶ προσπάθειαι** τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἐκ τῆς «Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων» ἐξεδόθησαν οἱ τόμοι 28ος (σελ. 344), 29ος (σελ. 324), περατοῦται δὲ ἡ ἐκτύπωσις καὶ τοῦ 30οῦ (σελ. 350). Ὁ 29ος τόμος περιλαμβάνει τὸ ΙΑ' — τελευταῖον — μέρος τῶν ἔργων τοῦ Εδσεβίου Καισαρείας, ἀπὸ τοῦ 30οῦ δὲ ἤρχισεν ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἔργων τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου.

Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς τὴν σειρὰν τῶν Λειτουργικῶν βιβλίων, ἐξεδόθη εἰς ἐπιμελημένην καὶ φιλόκαλλον ἐκδοσιν, εἰς μέγα δὲ σχῆμα, τὸ Μηναιὸν τοῦ Ἰαννουαρίου (σελ. 260), ἐκτυποῦνται δὲ ἡδη τὸ Μηναιὸν τοῦ Δεκεμβρίου, τὸ «Ἱερατικόν», «Ὁρολόγιον τὸ Μέγα» καὶ τὸ «Μικρὸν Εὐχολόγιον» (σελ. 488), ὅπερ κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ. Ἐπὶ τούτοις ἐξεδόθησαν τὰ κατωτέρω Λειτουργικὰ Ἐγκόλπια εἰς διχρώμους, ἐπιμελημένας, εὐχρηστούς, μικροῦ σχήματος ἐκδόσεις, μετὰ πλαστικῶν ἢ καλλιτεχνικῶν καλυμμάτων, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν Αἰδес. Ἐφημερίων καὶ τῶν παρακολουθούντων τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας πιστῶν α) «Νεκρώσιμοι καὶ ἐπιμνημόσυνοι Ἀκολουθίαι» (σελ. 64), β) «Ἐγκόλπιον τοῦ Ἀναγνώστου» (ἡτοι Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τοῦ Ἑσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθρου, τῆς Θ. Λειτουργίας, σελ. 148), γ) «Ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον» (σελ. 52), δ) «Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου (Χαιρετισμῶν) εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον» (σελ. 52), ε) «Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου» (σελ. 48) καὶ «Περιστατικαὶ Ἀκολουθίαι» (σελ. 80. Κυκλοφορεῖ κατ' αὐτὰς).

Ἐπὶ τούτοις, κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ λήξαντος ἔτους, ἐξεδόθη, ἐπιμελῶς ὡς πάντοτε συντεταγμένον, εἰς φιλόκαλλον δὲ καὶ μετὰ πλαστικοῦ καλύμ-

ματος ἐκδοσιν, τὸ ὑπὸ τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτιζόμενον «Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» τοῦ ἔτους 1962, περιέχον τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ ἔτους καὶ τὴν Διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (σελ. 422). Ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἀντίτυπα τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἀπεστάλησαν δωρεὰν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς πάντας τοὺς Προκαθημένους καὶ Ἱεράρχας τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τοὺς Καθηγητὰς πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Θεολ. Σχολῶν. Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο ἐδόθη, ἐπὶ τούτοις, καὶ αὐθις δωρεὰν πρὸς τοὺς τριτοετείς καὶ τεταρτοετείς φοιτητὰς ἀμφοτέρων τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν καὶ τοὺς τελειοφοίτους τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φρονιστηρίων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ἵνα διδάσκονται οὗτοι δι' αὐτοῦ τὴν ἰσχύουσαν τυπικὴν διάταξιν τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τὴν διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδοξίας. Οὕτω περὶ τὰ χίλια τετρακόσια πενήκοντα (1.450) ἀντίτυπα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἐχορηγήθησαν δωρεὰν εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀποδέκτας.

Ὁ ἀφιερωμένος εἰς τοὺς Ἁγίους τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας «Ἡμεροδείκτης τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ ἔτους 1962, ἐκυκλοφόρησεν ἐπιμελῶς συντεταγμένως, ὡς ἐπιτραπέζιος μετὰ πλαστικοῦ καλύμματος καὶ τοίχου μετὰ καλλιτεχνικοῦ πλαισίου, εἰς ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδας (75.000) ἀντίτυπα. Ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ὁ Ἡμεροδείκτης οὗτος, ὡς ἐπιτραπέζιος, ἀπεστάλη ἐπὶ τῷ νέφῳ ἔτει, ὡς εὐλογία δὲ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς Κυρίους Ὑπουργούς, Βουλευτὰς, Καθηγητὰς πασῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν κ.λ.π. Ἰκανὸς ἀριθμὸς Ἡμεροδεικτῶν ἀπεστάλη καὶ εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας, εἰς Νοσοκομεῖα, εὐαγγῆ Ἰδρύματα κ.λ.π. Οὕτω χίλιοι ἐνεακόσιοι ὀγδοήκοντα (1.980) ἐκ τῶν Ἡμεροδεικτῶν τούτων διετέθησαν, ὡς ἀνωτέρω, δι' ἱεραποστολικούς σκοπούς.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1963 ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς 1000ετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μελετᾶται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας Τύπου καὶ Διαφωτίσεως τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ, ὅπως ὁ Ἡμεροδείκτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἔτους τούτου ἀφιερωθῇ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχικὸν βίον γενικώτερον. Εἰς τὰ ἡμερήσια σημεῖα τοῦ Ἡμεροδείκτου τούτου θὰ παρασχεθῶσι στοιχεῖα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μοναχικοῦ βίου καὶ δὴ τοῦ Ὁρθοδόξου, ὡς καὶ τῆς Μοναστικῆς πολιτείας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐκ τῆς δράσεως τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον καὶ τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ ἐκ τῆς συμβολῆς αὐτῶν εἰς τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν χριστιανικὴν εὐποίαν, θὰ παρατεθοῦν δὲ γνῶμαι καὶ ἀποφθέγματα μεγάλων μορφῶν τοῦ Μοναχικοῦ βίου.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος καὶ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς

Φεβρουαρίου του τρέχοντος, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐκτὸς τῶν ἤδη ἀνωτέρω ἀναφερθέντων, καὶ τὰ κατωτέρω βιβλία καὶ φυλλάδια:

Νικολάου Λούβαρι, «Συμπόσιον Ὁσίων» (Μελέται καὶ στοχασμοί). Τόμος Α', Χριστός-Θεολογία (σελ. 208).

Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, «Τραγούδια τοῦ Θεοῦ». Συλλογὴ διηγημάτων (ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 50ετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, σελ. 292).

«Ἡ μεγάλη στιγμή τοῦ γάμου» (σελ. 32), φυλλάδιον προοριζόμενον διὰ τοὺς μελλονύμφους.

Αἰμιλιανοῦ Τιμιάδου, Ἐπισκόπου Μελόης, «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Μετανάστης» (σελ. 52), τεύχος ἀποσκοποῦν εἰς τὸν κατατοπισμὸν τῶν Αἰδес. Ἐφημερίων καὶ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων, ἅτινα ἀντιμετωπίζου ἐν τῇ ξένη οἱ Ἑλληνες μετανάσται καὶ ἐργάται.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν μικρῶν τευχῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ εὐτυχισμένη οἰκογένεια», ἐξεδόθησαν, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ παρελθόντος ἔτους μνημονευθέντων, καὶ δύο εἰσέτι Φυλλάδια ὑπὸ τοὺς τίτλους: «Ἡ οἰκογένεια ὡς μέσον χριστιανικῆς τελειώσεως» καὶ «Ἡ οἰκογένεια ὡς κατ' οἶκον Ἐκκλησία». Πάντα τὰ ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντα ἐννέα τεύχη τῆς ἐν λόγῳ σειρᾶς, ἐκυκλοφόρησαν καὶ εἰς ἴδιον τομίδιον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα τίτλον «Ἡ εὐτυχισμένη οἰκογένεια» (σελ. 160).

Ἐξεδόθη ἐπὶ τούτοις συλλογὴ παιδικῶν διηγημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ σχέδια τῆς Λίνας» (σελ. 68), ὡς καὶ μικρὸν φυλλάδιον, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὰς ἠθικῶς ἐκτρεπομένας γυναῖκας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Σὲ μιὰ πονεμένη ψυχῇ» (σελ. 16), ἡρχισε δὲ ἐκτυπούμενον ἕτερον βιβλίον, περιέχον σειρὰν χαρακτηριστικῶν περιγραφῶν ἐκ τῆς ζωῆς τῶν κατασκηνώσεων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλά ἐκεῖ».

Ἐκ παλαιότερων ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀνετυπώθησαν, κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, τὰ κατωτέρω βιβλία:

«Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πρωτοκορυφαίου Παύλου» (σελ. 32).

«Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κων/λεως», εἰς Δ' ἔκδοσιν (σελ. 30).

«Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν», εἰς Β' ἔκδοσιν (σελ. 40).

«Ὁ μικρὸς χριστιανὸς ταξειδεύει» (H. Taylor, μετάφρασις Στ. Λελοῦδα), ἔκδοσις Β' (σελ. 174).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι γόνιμος ὑπῆρξεν ἡ ἐκδοτικὴ προσπάθεια τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος. Αἱ σελίδες τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθέντων βιβλίων, ὡς ἰδίων αὐτῆς ἐκδόσεων, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀνήλθον εἰς πέντε χιλιάδας τετρακοσίας τριάκοντα καὶ ἑπτὰ (5.437).

Μεθ' ἱκανοποιήσεως δὲ διαπιστοῦται ὅτι σταθερῶς διευρύνεται ὁ κύκλος τῆς κυκλοφορίας τῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων. Καίτοι δὲν ἔχει εἰσέτι ὀργανωθῆ πλήρως τὸ σύστημα διαφημίσεως καὶ κυκλοφορίας τῶν ἡμετέρων βιβλίων, ἐν τούτοις, διὰ τῆς εὐρείας διαδόσεως τοῦ ἡμετέρου Τιμοκαταλόγου, διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου Βιβλιοπωλείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπερ κατέστη λαμπρὸν κέντρον προβολῆς τῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πρωτεύουσας, ὡς καὶ διὰ τῶν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ κομποπόλεις τεσσαράκοντα περίπου βιβλιοπωλείων, μεθ' ὧν συνεργάζεται ὁ ἡμέτερος Ὄργανισμός, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς πολυτίμου βοήθειας τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Αἰδес. Ἐφημερίων, ἐπιτυγχάνεται, ὥστε τὰ ἡμέτερα βιβλία καὶ φυλλάδια νὰ φθάνουν εἰς μέγαν ἀριθμὸν οὐ μόνον μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν ὅτι, ἐκτὸς τῶν Κατηχητικῶν Βοηθημάτων τῆς Β' Σειρᾶς καὶ τῶν τεσσάρων κύκλων, ἅτινα ἐκυκλοφόρησαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς τρεχούσης Κατηχητικῆς περιόδου εἰς δώδεκα χιλιάδας (12.000) ἀντίτυπα, διετέθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἡ εὐτυχισμένη οἰκογένεια» φυλλάδιον δέκα τέσσαρες χιλιάδες τριακόσια πενήκοντα (14.350) ἀντίτυπα. Ἐκ τῶν φυλλαδίων περὶ Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἐκυκλοφόρησαν δέκα τέσσαρες χιλιάδες ἑκατὸν (14.100) ἀντίτυπα, ἐκ τῶν λειτουργικῶν δὲ ἔγκολπιων, «Λειτουργία Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «Λειτουργία Βασιλείου τοῦ Μεγάλου», «Ἀκάθιστος Ὑμνος» καὶ «Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον», διετέθησαν πενήκοντα ἐννέα χιλιάδες (59.000) ἀντίτυπα. Ἄς σημειωθῆ, ἐπὶ τούτοις, ὅτι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, διετέθησαν ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἑπτὰ χιλιάδες πεντακόσια (147.500) Σημειωματάρια Κατηχητικῶν Σχολείων, ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδες (130.000) Σήματα Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τριακόσια εἴκοσι χιλιάδες (320.000) Ἐνθύμια Κατηχητικῶν Σχολείων.

Διὰ τὴν προβολὴν εἰς τὸ εὐρύτερον Ἑλληνικὸν καὶ διεθνὲς κοινὸν τῶν ἐκδοτικῶν προσπαθειῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐνδείκνυται ὅπως, ἀπὸ τοῦ τρέχοντος, εἰ δυνατόν, ἔτος, ὀργανωθῆ ἐν τῇ Διεθνεί Ἐκθέσει τῆς Θεσσαλονίκης μόνιμον εἰδικὸν περίπτερον ἐκθέσεως καὶ διαθέσεως τῶν ἡμετέρων βιβλίων.

Καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος μέγας ἀριθμὸς φυλλαδίων, ἐκ τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀπευθυνομένων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ μαθητὰς (περὶ ὧν καὶ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος), πρὸς τοὺς ἐν φυλακαῖς, πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς κ.λ.π., προτρεπτικοῦ δέ, ἠθοπλαστικοῦ, διδακτικοῦ, ἀντιαιρετικοῦ κ.λ.π. περιχομένου, διετέθη ὑπ' αὐτῆς δωρεὰν εἴτε διὰ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, εἴτε ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν στελεχῶν καὶ συνεργατῶν τῆς, δι' ἱεραποστολικῶν σκοποῦς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δωρεὰν ὡς ἀνωτέρω δανεμηθέντων φυλλαδίων κατὰ τὸ ἔτος 1961, ἀνήλθεν εἰς ἑξακοσίας ἐξήκοντα μίαν χιλιάδας (661.000). Ἐπὶ τούτοις, ἑβδομήκοντα ὀκτὼ χιλιάδες (78.000) εἰκόνες, ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀπεστάλησαν δωρεὰν ὡσαύτως εἰς

τάς 'Ιερὰς Μητροπόλεις ἢ διενεμήθησαν εἰς 'Ιδρύματα, Σχολεῖα, Κατασκηνώσεις, Κοινότητας κ.λ.π. Ὡσαύτως τέσσαρες χιλιάδες (4.000) Ἐνθῦμα Κατηχητικῶν Σχολείων ἀπεστάλησαν δωρεὰν εἰς τὰ Ὀρφανοτροφεῖα, Ἀναμορφωτικά κ.λ.π. Ἰδρύματα προστασίας τοῦ παιδιοῦ τῆς Χώρας, ἵνα διανεμηθοῦν ταῦτα μεταξὺ τῶν τροφίμων τῶν.

Ἰκανὸς προσέτι ἀριθμὸς βιβλίων ἐκ τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διετέθη δωρεὰν πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, τοὺς Ἱεροκλήρυκας καὶ συνεργάτας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς διαφόρους ἐπισκέπτας αὐτῆς, ἀλλοδαποὺς καὶ ἡμεδαποὺς, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὸν πλουτισμὸν ἐνοριακῶν, σχολικῶν καὶ στρατιωτικῶν βιβλιοθηκῶν, ὡς καὶ βιβλιοθηκῶν ἐντευκτηρίων τῶν ἐν τῇ ξένη σπουδαζόντων ἐλλήνων φοιτητῶν. Εἰς δάδεκα χιλιάδας διακόσια εἴκοσι (12.220) ἀντίτυπα ἀνέρονται τὰ διατεθέντα ὡς ἀνωτέρω βιβλία.

Καὶ εἰς τὰς προγενεστέραις Ἐκθέσεις παρετηρήθη ὅτι αἱ ποικίλαι ἐκδοτικαὶ ἐπιδιώξεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας υπερβαίνουν ἤδη τὰς δυνατότητας τῶν ἡμετέρων τυπογραφικῶν καὶ βιβλιοδετικῶν ἐγκαταστάσεων, ἔνεκα δὲ τοῦ λόγου τούτου καὶ ὑποχρεούμεθα νὰ καταφεύγωμεν εἰς ξένα ἐργοστάσια, διαθέτοντα τελειότερα μέσα, διὰ πολυχρόμους ἰδία ἐκτυπώσεις, εἰδικὰς βιβλιοδεσίας κ.λ.π. Συνεπῶς ἐνδείκνυται ὅπως, βάσει προγράμματος, ἀρχίσῃ τὸ σύντομότερον ἢ ἀνανέωσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ μηχανικοῦ ὄπλισμοῦ τοῦ Τυπογραφείου καὶ Βιβλιοδετείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Βεβαίως ἡ συμπλήρωσις καὶ ἀνανέωσις τοῦ ὄλικοῦ καὶ τῶν μηχανημάτων οὐδέποτε ἐν τῇ οὐσίᾳ διακόπτεται, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη πεντακόσαι χιλιάδες καὶ πλέον δραχμαὶ διετέθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, ἐπιβάλλεται ὁμως γενικωτέρα τις συμπλήρωσις καὶ ἀντικατάστασις πεπαλαιωμένων μηχανημάτων διὰ νεωτέρων. Διὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἀνανέωσης καὶ ἡ ἐκδοτικὴ προσπάθεια τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ θὰ δυναθῇ νὰ ἐπεκταθῇ ἔτι περισσότερο, καὶ ἡ ποιότης τῆς ὄλης ἐργασίας θὰ βελτιωθῇ, καί, διὰ τῆς ὑψηλοτέρας στάθμης παραγωγῆς τῶν νέων τούτων μηχανημάτων, θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ πτώσις τοῦ κόστους τῶν ἡμετέρων βιβλίων καὶ ἐντύπων καὶ συνεπῶς θὰ διευκολυνθῇ ἡ εὐρυτέρα κυκλοφορία αὐτῶν. Ἀναγκαιοτάτη θεωρεῖται ἡ ἀπόκτησις μηχανημάτων διὰ πολυχρόμους ἐκτυπώσεις (δύοφασετ) καὶ δι' ἐκτυπώσεις βαθυτυπίας, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν καλλιτέραν ἐμφάνισιν ἰδία τῶν περιοδικῶν, καὶ προσέτι μηχανημάτων ἐπεξεργασίας πλαστικῶν καλυμμάτων, τόσον ἀναγκαῖον διὰ τὴν βιβλιοδεσίαν πολλῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ χώροι τῶν ἡμετέρων τυπογραφικῶν καὶ βιβλιοδετικῶν ἐγκαταστάσεων εἶναι ἀνεπαρκεῖς, θὰ καταστοῦν δὲ ἀνεπαρκέστεροι διὰ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀποκτήσεως νέων μηχανημάτων. Παρετηρήθη καὶ εἰς προγενεστέραις Ἐκθέσεις ὅτι, ἡ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην συνύπαρξις τοῦ φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, τῶν Γραφείων Διοικήσεως τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ καὶ τῶν ὡς ἄνω τυπογραφι-

κῶν καὶ βιβλιοδετικῶν ἐγκαταστάσεων, δὲν εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη. Συνεπῶς ἐπιβάλλεται νὰ μελετηθῇ, τὸ ταχύτερον μάλιστα, ἡ δυνατότης μεταφορᾶς αὐτῶν εἰς ἴδιον οἶκημα, ἀνεγειρόμενον ἴσως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Αἰγάλεω, ἔνθα ὑπάρχει ἐπάρκεια χώρου. Διὰ τῆς μεταφορᾶς ταύτης καὶ αἱ ἐγκαταστάσεις αὗται θὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀναγκαῖαν ἄνεσιν χώρου καὶ τὸ ἡμέτερον Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον τὴν τόσον ἀναγκαῖαν διὰ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τῶν τροφίμων τοῦ ἡσυχίαν. Ἐν τῷ ἰδρυθησομένῳ κτιρίῳ, δέον νὰ προβλεφθῶσι καὶ οἱ ἀναγκαῖοι χώροι, διὰ τὴν ἀποθήκευσιν τῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων, αἵτινες, ἐλλείψει καταλλήλων αἰθουσῶν, ἀποθηκεύονται σήμερον εἴτε πλημμελῶς, εἴτε εἰς βάρος τοῦ τόσον χρησίμου, δι' ἐτέρους σκοποῦς, χώρου τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἐνδείκνυται ὅπως ἀπασχολήσῃ ἐπὶ τούτοις καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐξευρέσεως ἀποδοτικωτέρου τρόπου λειτουργίας καὶ διευθύνσεως τοῦ τόσον διευρυνθέντος ἐκδοτικοῦ τομέως τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ. Ἡ ἄμεσος π. χ. καὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἐξάρτησις τοῦ Τυπογραφείου καὶ Βιβλιοδετείου καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένων ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἢ τῶν πνευματικῶν Διευθύνσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ αὐτὰς καταπονεῖ υπερβαλλόντως καὶ δὲν συντελεῖ τόσον εἰς τὴν ἀποδοτικωτέραν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἡ ἀποκτηθεῖσα μέχρι σήμερον ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου πείρα, δύναται νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ Συμβούλιον νὰ ἐξεύρῃ τὴν συμφερωτέραν διὰ τὸν ἡμέτερον Ὄργανισμὸν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἀναγκαῖον, ἐπὶ τούτοις, τυγχάνει ὅπως, τὸ δυνάτον ταχύτερον, τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν καὶ τὸ διατυπωθὲν καὶ εἰς προγενεστέραις Ἐκθέσιν σχέδιον, ὥστε νὰ ἀποσταλῶσι, διὰ τοῦ συστήματος τῆς ἀνταλλαγῆς σπουδαστῶν, δύο τοῦλάχιστον θεολόγοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἵνα ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὴν τυπογραφίαν, τὴν βιβλιοδετικὴν καὶ γενικώτερον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ συγχρόνου ἐντύπου καὶ διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ, τοῦ τόσον ἀναγκαῖου διὰ τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωσίᾳ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἰδικευμένα στελέχη καὶ εἰς τὸν τόσον οὐσιώδη τομέα τούτου τῆς δραστηριότητος αὐτῆς.

6. Τὰ Φοιτητικὰ Οἰκοτροφεῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐλειτούργησαν καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κανονικῶς, κατεβλήθησαν δὲ καὶ αὐτὶς αἱ δέουσαι φροντίδες, ὥστε ἡ παρεχομένη τροφή νὰ εἶναι ποιοτικῶς ἀρίστη καὶ ἐπαρκεστάτη, ἔστω καὶ ἂν θὰ ἐδημιουργοῦντο οὕτως ηὔξημένοι οικονομικαὶ ἐπιβαρύνσεις εἰς τὸν ἡμέτερον Ὄργανισμὸν, ἢ ὅλη δ' ἐν αὐτοῖς διαβίωσις νὰ εἶναι ὑποβοηθητικὴ διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀποστολὴν τῶν τροφίμων τῶν.

Ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ παραμένουν κατὰ τὸ τρέχον Πανεπιστημιακὸν ἔτος ὀγδοήκοντα ἑννέα (89) φοιτηταί, ἐξ ὧν τριάκοντα πέντε (35) ἀλλοδαποί, προερχόμενοι ἐκ δέκα (10)

χωρών, ἤτοι ἐξ Αἰθιοπίας ὀκτώ (8), ἐκ Γερμανίας εἰς (1), ἐκ Γκάνας εἰς (1), ἐξ Ἰαπωνίας εἰς (1), ἐκ Κένυας εἰς (1), ἐκ Κορέας δύο (2), ἐκ Λιβάνου ὀκτώ (8), ἐξ Οὐγκάντας τέσσαρες (4), ἐκ Σερβίας εἰς (1) καὶ ἐκ Συρίας ὀκτώ (8), ὑπότροφοι δὲ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Οἱ τρόφιμοι τοῦ ἡμετέρου Οἰκοτροφείου ὠργάνωσαν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατ' ἐπανάληψιν ἱεραποστολικὰς ἐξορμήσεις εἰς Κοινότητα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ Κορινθίας, ἐπεσκέφθησαν διάφορα Νοσοκομεῖα καὶ λοιπὰ Ἰδρύματα καὶ διένειμον Περιοδικὰ καὶ φυλλάδια τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἐκφοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀποτελουμένην Ὀμάδα, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀσθενῶν φοιτητῶν πασῶν τῶν Σχολῶν, ἰκανὸς δὲ ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσε προθύμως συμμετοχὴν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὀργανωθείσαν αἰμοδοσίαν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν. Ἐπὶ τούτοις, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου χριστιανοῦ διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, οἷτοι ὠργάνωσαν εἰδικὴν ἐορταστικὴν ἐκδήλωσιν, καθ' ἣν ὑπὸ φοιτητῶν-τροφίμου ἐξήρθη ἡ προσωπικότης τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ ἡ συμβολὴ αὐτοῦ εἰς τὰ Νοελληνικὰ γράμματα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθησαν ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἔργων του.

Ἡ ἄχρι τοῦδε πείρα, ἐκ τῆς λειτουργίας τοῦ Θεολογικοῦ τούτου Οἰκοτροφείου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέδειξεν ὅτι τοῦτο ἔχει ἀνάγκη ἀναδιοργανώσεώς τινος, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν καθ' ὅλου λειτουργίαν του, τὴν ἐπιλογὴν τῶν τροφίμων του, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν μέθοδον διαπαιδαγωγῆσεως καὶ ἀγωγῆς αὐτῶν διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔργον, ἵνα ἀναποκρίνηται πληρέστερον πρὸς τὸν προορισμὸν του. Σοβαρῶς παραβιάζει τὴν λειτουργίαν τοῦ Οἰκοτροφείου τόσον ἡ ἔλλειψις καταλλήλων χώρων δι' ἐντευκτήρια τῶν τροφίμων αὐτοῦ, ἐν οἷς θὰ ὑπάρχωσι διάφορα περιοδικὰ καὶ ὀρισμένα μέσα καὶ ὄργανα, διὰ τὴν ἀθῶαν ψυχαγωγίαν αὐτῶν κατὰ τὰς ἐλευθέρους ὥρας των, ὡς καὶ αἰθουσῶν διὰ συγκεντρώσεις καὶ πνευματικὰς ἐκδηλώσεις κατὰ μεγαλυτέρας ἢ μικροτέρας ὁμάδας, ὅσον καὶ ὁ ὑπὸ τῶν τυπογραφικῶν καὶ βιβλιοδετικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ προκαλούμενος θόρυβος ἀπὸ βαθυτάτης πρωΐας μέχρι καὶ τῆς δεκάτης βραδυῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐπομένης πρωΐας. Ἡ συστέγασις τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου μετὰ τῶν ἐγκαταστάσεων τούτων ἀντενδείκνυται, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ παραγράφῳ παρετηρήθη, διὸ καὶ οὐ πρέπει νὰ μελετηθῇ ἡ προταθεῖσα μεταφορὰ αὐτῶν ἀλλαχθῶ, ὅποτε καὶ ἡ τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Οἰκοτροφείου ἡσυχία θὰ ὑπάρξῃ καὶ οἱ ἀναγκαῖοι εἰς αὐτὸ χῶροι θὰ ἐξασφαλισθοῦν, ἐκ τοῦ κατεχομένου νῦν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ἐγκαταστάσεων ἰσογείου τοῦ Κεντρικοῦ κτιρίου.

Ἐν τῷ Οἴκῳ Φοιτητρίας, παρὰ τὴν Ἀγίαν Βαρβάραν Αἰγάλω, παρέμειναν κατὰ τὸ Ἀκα-

δημαϊκὸν ἔτος 1960-61 ἑβδομήκοντα ὀκτώ (78) φοιτήτριαι πασῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, κατὰ τὸ τρέχον δὲ ἔτος 1961-62 διαιτῶνται ἐν αὐτῷ ὀγδοήκοντα τέσσαρες (84). Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ τοῦ λήξαντος ἔτους ἐλειτούργησεν ὁ Οἶκος Φοιτητρίας διὰ τὰς ὑποψηφίας σπουδαστρίας τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, παρέμεινον δ' ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐνενήκοντα (90) νεάνιδες ἐκ πασῶν τῶν περιφερειῶν τῆς Χώρας.

Ἡ ἀριότης τῶν ἐγκαταστάσεων τῆς φοιτητικῆς ταύτης Στέγης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὑγιεινὴ καὶ πεπολιτισμένη ἀτμόσφαιρα αὐτῆς καὶ ἡ χαμηλὴ τιμὴ τῶν τροφείων (Δραχμαὶ 800 μηνιαίως, δι' ἀρίστην τροφήν, θέρμανσιν, καθαριότητα καὶ μεταφορὰν τῶν τροφίμων ἐκ τοῦ Ἰδρύματος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰνάπαλιν), ἔχουν καταστήσει ἤδη τὸν Οἶκον Φοιτητρίας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας περιζήτητον μεταξὺ τῶν σπουδαστριῶν καὶ τῶν γονέων αὐτῶν, αἱ κατὰ τὸ τρέχον δὲ ἔτος αἰτήσεις εἰσαγωγῆς ὑπερέβησαν εἰς τινὰς περιόδους τὰς ἡμετέρας δυνατότητας.

Ἡ ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ ἀκολουθουμένη μέθοδος, δι' ἧς, διὰ τοῦ καταλλήλου περιβάλλοντος καὶ τῆς ὅλης ἀτμοσφαιρας καὶ ζωῆς τοῦ Ἰδρύματος ἐπιδιώκεται ἀβιάστως ἡ ἐνδυνάμωσις τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἔθνικοῦ προνήματος τῶν τροφίμων του καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς πίστεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἀνώτερα ἰδανικά τῆς ζωῆς, ἀπεδείχθη λίαν ἀποτελεσματικὴ. Θερμαὶ εὐχαρισταὶ ὀφείλονται, ἐκτὸς τῶν δύο Ἐφημερίων τοῦ Προσκυνήματος τῆς Ἀγ. Βαρβάρας Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κλήμεντος Ἀναστασίου καὶ Αἰδес. κ. Διονυσίου Ἀργυράτου, καὶ εἰς τὸν Αἰδес. κ. Κωνσταντίνου Ἀνδρουλάκη, διὰ τὴν ἀξιόλογον συμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ ἐπιτελούμενον πνευματικὸν ἔργον.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐπετεύχθη ἡ ἀπόκτησις ἰδίου λεωφορείου, διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνωτέρου Ἰδρύματος, ἐγένετο δ' ἐπὶ τούτοις ἡ κατάλληλος ἐπίπλωσις τῶν μεταξὺ δύο τρικλίνων κοιτῶνων ὑπαρχόντων Ἀναγνωστηρίων, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μελέτης τῶν τροφίμων του, καὶ ἐπλουτίσθη τοῦτο δι' ἀναγκαίων τινῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν.

7. Ἐκ τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν ἀπεφοίτησαν κατὰ τὸ Ἀκαδημ. ἔτος 1960-61 ἑπτὰ (7) νεάνιδες, πτυχιούχοι πάσαι τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, αἵτινες καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Προνοίας ὡς Κοινωνικαὶ Λειτουργοὶ εἰς Ἀστικά Κέντρα, διότι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἐνοριῶν, δι' ἧς κυρίως καὶ ἐκπαιδεύονται αὐταί, χρησιμοποίησις τῶν ἀποφοίτων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς συναντᾷ πάντοτε δυσχερείας. Πιστεύομεν, παρὰ ταῦτα, ὅτι πλείσται Ἱεραὶ Μητροπόλεις καὶ μεγάλα ἐνορία τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς θὰ ἐπεθύμουν νὰ χρησιμοποιοῦσιν Διακονίσσας, διὰ τὸ κοινωνικὸν αὐτῶν ἔργον, ἐὰν θὰ ἐξευρίσκετο τρόπος καταβολῆς τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν ἐξ ἐτέρας πηγῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ταμείων τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Ὑπάρχουσιν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, καὶ ἀσφαλῶς

καὶ εἰς ἑτέρας μεγάλας πόλεις τῆς χώρας, πτωχαὶ πράγματι ἑνορίαί, αἴτινες, αὐταὶ ἰδίως, ἔχουν μεγίστην ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἑνορίας ἐκεῖνας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, εἰς ἃς ὑπηρετοῦν ἤδη αἱ Διακόνισσαι, δὲν ἐλλείπουσι, δυστυχῶς, διαρκεῖς μεμψιμοιρίαι, ὅτι δῆθεν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ εὐρίσκονται εἰς ἀδυναμίαν νὰ καταβάλλωσι τὴν μισθοδοσίαν αὐτῶν καὶ ὅτι ἢ δι' αὐτῆς ἐπιβάρυνσις τῶν ἀποτελεῖ ἐν ἑκ τῶν αἰτίων τῶν οἰκονομικῶν τῶν δυσχερειῶν. Οἱ τοιοῦτοι ὑπαιτιγμοὶ φυσικὸν εἶναι νὰ ἀποβαίνωσιν εἰς βᾶρος τῆς ἀποδοτικότητος τοῦ ἔργου τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μειώσῃ τὸν ζῆλον αὐτῶν.

Ἐνεκεν πάντων τῶν ἀνωτέρω, τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ ἐνδείκνυται ὅπως μελετήσῃ τὴν δυνατότητα δημιουργίας κεντρικῆς τινὸς πηγῆς, ἐξ ἧς θὰ ἐμισθοδοτοῦντο πᾶσαι αἱ Κοινωνικαὶ Λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον πιστεύεται ὅτι αὐταὶ δύνανται νὰ βοηθήσῃ οὐσιαστικῶς τοὺς Ἐφημερίους εἰς τὸ ἐν ταῖς Ἐνορίαῖς κοινωνικὸν ἔργον τῶν, μεριμνήσῃ δὲ ἵνα περιληφθῇ ἢ σχετικὴ διάταξις εἰς τὸ προωθούμενον ἤδη ἐκ νέου σχέδιον Νόμου, τὸ ρυθμίζον βασικά τινα ζητήματα, ἀναφερόμενα εἰς τὸν θεσμὸν καὶ τὸ ἔργον τῶν Διακονισσῶν.

Αἱ μέχρι σήμερον ἀποφοιτήσασαι ἐκ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς ἀνέρχονται εἰς 42, ἐξ ὧν δέκα ἐπτὰ (17) ἐργάζονται ἤδη εἰς ἑνορίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς θέσεις Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῶν Ὑπουργείων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Δικαιοσύνης ὡς καὶ τῆς Βασιλικῆς Προνοίας. Βεβαίως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποφοίτων τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλύτερος, ἢ δυσχέρεια ὅμως τῆς τακτοποιήσεως αὐτῶν μᾶς ἀναγκάζει νὰ περιορίζωμεν τὰς ἐκάστοτε ἐν αὐτῇ προσλαμβανόμενας.

Αἱ ἐν ταῖς ἑνορίαῖς, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῶν Προϊσταμένων αὐτῶν Ἐφημερίων, ἐργαζόμεναι Διακόνισσαι, ἐπιτελοῦν, ὡς ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν τηρουμένων ἡμερολογίων καὶ τῶν ἐκθέσεων ἐργασίας αὐτῶν, ἐμφαίνεται, ἀποδοτικὸν ἔργον. Κατὰ τὰς πληροφορίας μας δὲ, καὶ αἱ ἐργαζόμεναι εἰς ἑτέρας ὑπηρεσίας ἀπόφοιτοι

τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, ἐργάζονται εὐδοκίμως καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀναγνωρίζεται παρὰ τῶν Προϊσταμένων τῶν. Ἐνδείκνυται πάντως ὅπως, κατὰ περιοδούς, καλῶνται πᾶσαι αἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς εἰς κοινὰς συνανθροίσεις ἐν τῷ οἰκῆματι αὐτῆς διὰ τινὰς ἡμέρας, ἵνα ἀναθερμαίνονται πνευματικῶς, συζητοῦν πᾶσαι ὁμοῦ τὰ προβλήματα, ἅτινα, ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος αὐτῶν, ἀντιμετωπίζουσι, καὶ ὑπομιμνήσκονται εἰς ἐκεῖνας, αἴτινες δὲν ὑπηρετοῦν εἰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας, ποία εἶναι ἢ ἰδιαιτέρα ἀποστολὴ αὐτῶν, ὡς Θεολόγων καὶ ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπουδήποτε καὶ ἂν αὐταὶ ἐργάζωνται.

Ἡ ἀνάγκη τοποθετήσεως τῶν ἀποφοίτων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς εἰς θέσεις Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῶν Ὑπουργείων Προνοίας καὶ Δικαιοσύνης, ἐφ' ὅσον, ὡς ἀνεφέρθη, δὲν ἀπορροφῶνται δυστυχῶς αὐταὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑνορίαῖς κοινωνικὸν ἔργον, δι' ὃ κυρίως καὶ ἐκπαιδεύονται, ἠνάγκασε τὸ ἡμέτερον Συμβούλιον, ὅπως, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου, ἀποφασίσῃ ἵνα ἀπὸ τοῦ τρέχοντος Πανεπιστημιακοῦ ἔτους ἢ ἐν λόγῳ Σχολῆς λειτουργήσῃ ὡς διετῆς, καθ' ὅσον, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 690/4. 8.61 Βασιλικοῦ Διατάγματος (Φ.Ε.Κ. 163/14.9.61, Γ' τεύχος), τοῦ ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4018/11.11.59 Ν.Δ., ἐθεσπίσθη ὅτι ἐφεξῆς εἰς τὰς θέσεις ταύτας θὰ διορίζονται μόνον ἀπόφοιτοι Σχολῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν διετοῦς τοῦλάχιστον κύκλου σπουδῶν (ἄρθρ. 8 § β'). Ἐν τῷ καταρτισθέντι προγράμματι τοῦ διετοῦς κύκλου, κατεβλήθη φροντίς, ὥστε αἱ Σπουδαστρία τῆς Σχολῆς μὴ εἶναι βεβαρυνέται κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος διὰ πολλῶν μαθημάτων, ἵνα δύνανται νὰ ἐργάζωνται αὐταὶ, ὡς ἀσκοῦμεναι Κοινωνικαὶ Λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς πολυανθρώπους πτωχὰς ἑνορίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἤρχισαν ζητούμεναι ἀπόφοιτοι τῆς ἡμετέρας Σχολῆς Διακονισσῶν διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς χώραις τῆς Εὐρώπης Ἑλλήνων ἐργατῶν. Ἦδη διεξάγονται σχετικαὶ διαπραγματεύσεις, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀποστολὴ δύο ἢ τριῶν ἐξ αὐτῶν, πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου.

(Συνεχίζεται) **ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩΑΝΝ. ΦΥΤΡΑΚΗΣ**
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἐπὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν εἰς δίχρωμον ἐκτύπωσιν καὶ πολυτελῶς βιβλιοδετημένον μετὰ πλαστικοῦ καλύμματος

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ

Εἰς τὴν σειράν τῶν ἤδη γνωστῶν Περιστατικῶν Ἀκολουθιῶν του, νῦν προστέθησαν: Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐπὶ εὐλογίῃ νέου ὀχήματος. Τάξις ὀρομωσίας Δημοσίων ὑπαλλήλων.

(Β' Ἐκδοσις). Σελίδες 504. Τιμᾶται δρ. 30.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΥΠΟ

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΑΘ. ΚΑΛΥΒΑ

Ἀθήναι 1962. Σελ. 311.

Τιμᾶται δρχ. 30.

Ἐκδοσις Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «Κυψέλη». Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικά Βιβλιοπωλεῖα ὡς καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

Κατά τούς υποβληθέντας απολογισμούς, τὰ ἔσοδα καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ Δελτίου («Ἐκκλησία») καὶ τῶν Περιοδικῶν («Ἐφημερίος») καὶ «Θεολογία» ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐκδόσεων τῶν ἔτων 1960 καὶ 1961 ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ε Σ Ο Δ Α	1960	1961
Εισφοραὶ ἐφημερίων Δρχ.	1.079.398	1.159.516
Συνδρομαὶ Ἱερῶν Ναῶν »	60.585	104.634
Συνδρομαὶ ἰδιωτῶν »	7.022	6.360
Λιανὴ πώλησις Δελτίου »	4.908	2.152
Δημοσιεύσεις Δελτίου »	5.630	4.180
Τόκοι καὶ μερίσματα »	65.263	61.997
Ἔσοδα «Θεολογίας» (συνδρ. λιαν. πώλησις) »	11.584	12.513
Διάφορα »	11.174	480
Σύνολον	Δρχ. 1.245.566	1.351.832
Ε Ξ Ο Δ Α		
Ἀναλωθεὶς χάρτις «Ἐκκλησίας», «Ἐφημερίου» Δρχ.	123.403	118.125
Τυπογραφικὰ »	274.103	308.568
Μισθοδοσίαι »	352.196	405.987
Δῶρα ἐορτῶν »	47.694	56.213
Προμήθ. TAKE καὶ Δημ. Ταμείων »	1.142	24.868
Εισφοραὶ εἰς Ι.Κ.Α. καὶ Ταμ. Τύπου »	37.583	62.117
Ταχυδρομικὰ »	64.077	58.216
Βοηθήματα (εἰσφοραὶ) »	15.000	16.000
Ἔξοδα Γραφ. Τύπου Ἱ. Συνόδου »	27.749	30.200
Διεκπεραιώσεως »	14.354	11.610
Συγγραφικὰ καὶ διορθωτικὰ Περιοδικῶν »	60.160	61.477
Ἀποζημ. ἀπολυθέντος προσωπικοῦ »	14.333	—
Ἐκτακτοὶ ἐκδόσεις (χάρτις, τυπογραφικὰ) »	12.577	15.028
Μεταφορικὰ, τηλεφ., γραφ. ὕλη, θερμ. φωτισμ. »	28.040	35.809
	1.076.432	1.204.218
Ἔξοδα ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τῆς «ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ» (χάρτις τυπογρ. ταχ/κὰ κλπ.) Δρχ.	115.220	89.443
Σύνολον	Δρχ. 1.191.652	1.293.661

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 31/12/1961

(Ἐγκριθεὶς παρὰ τῆς Ἐποπτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 25/6/1962)

Ταμείον	47.020	Κεφάλαιον	1.489.903
Ταχυδρ. Ταμιευτήριον	125.016	Περίσσευμα ἔτους	58.170
Τράπεζαι	347.553	519.589	1.548.073
TAKE λ/σμός εισπρ.	422.904	Τυπογραφ. ἐφειλόμενα	30.000
Χρεώγραφα	441.000	Ἐγγυήσεις	1.000
Δάνεια	17.910	Ἐφειλομένη ἀξία χάρτου	27.132
Χάρτις	47.283		
Προκαταβ. τυπογρ.	30.000		
Ἐπιπλα καὶ σκευή	60.869		
Ἀποθεμ. ἀποσβ.	15.146	45.723	
Βιβλία βιβλιοθήκης	12.789		
Ἱερ. Σύνοδος (λ/σμός χάρτου)	69.006		
	1.606.205		1.606.205

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25ῃ Ἰουνίου 1962

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐποπτικῆς Ἐπιτροπῆς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη: † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θά προκύψη αγαθόν.

Ἡ μέλλουσα νά συνέλθῃ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον «Οἰκουμενική» Σύνοδος ἐν Βατικανῷ ἐμφανίζεται ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς γεγονός, τοῦ ὁποῖου ἡ κυρία σημασία εἶναι πραγματικὸ οἰκουμενική. Ὅσον ὅμως αἱ ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι μεσολαβοῦν ἕως τῆς συγκλήσεώς της ὀλιγοστεύουν, τόσῳ καθίσταται δῆλον, ὅτι πρόκειται περὶ γεγονός, τοῦ ὁποῖου αἱ διαστάσεις δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐξέλθουν τῶν πλαισίων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐνδιαφερόντων καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.

Παρὰ ταῦτα, ἡ μέλλουσα Σύνοδος ἔχει ἀσφαλῶς σπουδαίαν σημασίαν, ἐμμέσως ἀφορῶσαν εἰς τὴν χριστιανικὴν οἰκουμένην. Ἡ Σύνοδος αὕτη, ἔξ ὅσων μαρτυρεῖ ἡ συντελεσμένη προεργασία, θά χαρακτηρίζεται ἐν πολλοῖς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς τάσεως πρὸς πληρεστέραν καὶ ἀγνοτέραν ἐπανασύνδεσιν τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ παρόντος μετὰ τοῦ πνευματικοῦ καθεστῶτος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Καὶ ἂν τοῦτο πραγματωθῇ, εἶναι βέβαιον, ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἀνασυνδέσεως, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θά καταστῇ ὀλιγότερον βραδύκνητος καὶ δύσκαμπτος εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Διάλογον.

Εὐδοίωνα σημεῖα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἔχει εἰσέλθει ἀπὸ δεκαετιῶν εἰς μίαν περίοδον ἀνιούσης πνευματικῆς ἀλλαγῆς, ἡ ὁποία καταφαίνεται εἰς πολλοὺς ἂν μὴ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἀγιαστικοῦ ἔργου, ὅπερ αὕτη ἐπιτελεῖ. Μία τῶν ἐκφάνσεων τούτων εἶναι καὶ ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐμβάθυνσιν τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ λειτουργικαὶ τέχναι. Πράγματι, ὡς παρατηρεῖ τις, τὰ θνεία στοιχεῖα, ἅτινα εἶχον ὑπειέλθει εἰς αὐτὰς ἀποσκορακίζονται προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ σημειοῦται μία προοδευτικὴ ἀποκάθαρσις ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν ἀγιογραφίαν, τὴν μουσικὴν καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργικὰς τέχναις. Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἀμώμητον καὶ πηγαίαν ὀρθόδοξον παράδοσιν εἶναι πλέον ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν συναισθάνεται ὄχι ἀπλῶς μία φωτισμένη μερὶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ὡς συνέβαινεν ἄλλοτε, ἀλλὰ σύνολος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ὠραιότατον δείγμα πνευματικῆς ἀνόδου τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, προοιωνιζομένη «ἡμέρας ὡς αἱ ἔμπροσθεν», δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἡ τοῦ μεγάλου παρελθόντος αὐτῆς.

Στοργικὴ μήτηρ.

Θεωροῦμεν ἐντύχημα, ὅτι εἰς ἕκαστον σχεδὸν φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» ἔχομεν τὴν δυνατότητα νά ἐξάρωμεν καὶ μίαν νέαν πτυχὴν τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ποῦ ἐξυμνεῖται ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων.

Ὅτῳ πάλιν μία ἐφημερὶς τῶν Τρικάλων ἐξέδησε προσφάτως τὸ κοινωνικὸν ἔργον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης κ. Διονυσίου, ὅστις, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἐμερίμνησε διὰ τὴν δημιουργίαν ἐν τοῖς ὄρεινοῖς τῆς Κалаμπάκας τοῦ χωρίου «Νέα Ζωή». Ἐβδομήκοντα καὶ πλέον οἰκογένειαι κτηνοτρόφων ἐπὶ ἔτη δὲν εἶχον πῶς τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Περιεπλανῶντο ὡς ἀσίγγανοι καὶ ὑπέφερον τὰ πάντα, καταφρονούμενοι καὶ προσηλακίζόμενοι. Καὶ τὰ βάσανα τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἔληξαν διὰ τῆς εἰς αὐτὰς παραχωρήσεως μοναστηριακῶν κτημάτων. Ὅτως ἐδημιουργήθη τὸ νέον χωρίον τῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ σφύζει ἡ ζωὴ καὶ κίνησις καὶ εἶναι ἐμφανεστάτη ἡ προσπάθεια τῆς ἀναδημιουργίας καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ. Προσεχῶς τὸ χωρίον θά ἔχη τὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἐκκλησίαν του.

Ἡ πρωτότυπος αὕτη ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνοῦ Ἱεράρχου εἶναι νέον ἀπτόν δεῖγμα, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι, ὅπως κατασκευαστικῶς ἐπιτελεῖται ὑπὸ τινῶν, νεκρὰ καὶ στατικὴ «κοινωνία λατρείας», ἀλλ' εἶναι ἡ στοργικὴ μήτηρ, ἡ ὁποία μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὰ προβλήματα τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς τῶν τέκνων της.

«Θρησκευτικὴ μέθη».

Πρόσφατοι δημοσιογραφικαὶ πληροφορίαι ὁμιλοῦν περὶ «θρησκευτικῆς μέθης» εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἡ θρησκευτικὴ πίστις, παρὰ τὰ σκληρὰ μέτρα τοῦ ἀθέου κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος πρὸς ὀλικὴν ἐκρίζωσιν της, παραμένει ἀκλόνητος ἐπὶ τοῦ ὀρθόδοξου βάρθρον της. Ἡ ὀρθοδοξία ἐξακολουθεῖ νά ζῆ καὶ νά συγκινή ζωηρῶς τὴν πονεμένην ψυχὴν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, εἰς τὴν ὅλξαν τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τοῦ ὁποῖου εὐρίσκονται ὀρθόδοξα βιώματα πρωταρχικῆς σημασίας. Ἡ ὀρθοδοξία κατέστησε δυνατὴν τὴν εἰσόδον τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ εἰς τὸν στίβον τῆς ἱστορίας. Ἡ ὀρθοδοξία ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ ρωσικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ὀρθοδοξία τον ἔσωσε πολλάκις τὸ ρωσικὸν κράτος ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἀλλοφύλων. Καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον ἡ Ρωσία ἐσώθη ἀπὸ τὰ πλήγματα τῶν Γερμανῶν χάρις εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ὄχι χάρις εἰς τὸ κομμουνιστικὸν της σύστημα, τὸ ὁποῖον δὲν θά ἀντειχεν εἰς τὰ πλήγματα αὐτά, ἂν δὲν ἐζήτει βοήθειαν ἀπὸ τὰ αἰώνια ὀρθόδοξα ἰδανικά τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ.

Οἱ σημερινοὶ ἄρχοντες τοῦ Κοεμλίνου διακρίνονται διὰ τὸν ρεαλισμὸν των. Καὶ εἶναι περίεργον, ὅτι ἀκόμη δὲν ἠθέλησαν νά προβοῦν εἰς μίαν θορραλέαν ἀναθεώρησιν τῆς ἀρνητικῆς των στάσεως ἐναντὶ τῆς θρησκείας καὶ νά χρησιμοποιήσουν τὴν ἀκατάλυτον δύναμιν τῆς ὀρθοδοξίας διὰ νά δώσουν πνευματικὸν περιεχόμενον εἰς τὰς μεγάλας των τεχνικὰς προόδους. Μόνον οὕτω δὲ θά ἴσχυον νά διαδραματίσουν σπουδαῖον ρόλον εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

Εισέρχονται εις νέαν περίοδον.

Αἱ ἱεραὶ Μοναὶ Πεντέλης καὶ Πετρούκη ὑπῆρξαν τὸ πάλαι σεμνεῖα τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀθηρῶν ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Χρυσότομον τοῦ Β' φαίνεται ὅτι θὰ εἰσέλθουν ὀριστικῶς εἰς νέαν περίοδον ἀκμῆς, ἀναλάμπουσαι καὶ ἀνασφριγῶσαι. Ἡ πανθομολογουμένως ἐπιτυχὴς ἐκλογή ὑπ' Αὐτοῦ τῶν ἡγουμένων των προοιωνίζεται τὴν πνευματικὴν τόνωσιν τῶν δύο τούτων μοναστικῶν ἐστίων, αἱ ὁποῖα πολλὰ καλοῦνται νὰ προσφέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηρῶν εἰδικῶς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος γενικώτερον. Αἱ ὕλκαι προϋποθέσεις εἶναι ἄριστα. Ἐναπόκειται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑψηλῆς προοπτικῆς τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸν φωτεινὸν ζῆλον τῶν δύο ἐκλεκτῶν κληρικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οὗτος ἐνεπιστεύθη τὰ ἡγία τῶν ἐν λόγῳ Μονῶν. Ἡ ἀνόρθωσις τοῦ ἑλληνικοῦ χριστιανισμοῦ δὲν θὰ ἐπιτευχθῆ, ἂν κατὰ πρῶτον λόγον δὲν ἀνθήσῃ ὁ Μοναχισμός. Καὶ τὴν συναίσθησιν ταύτην ἀποδεικνύει ὅτι τὴν ἔχει σήμερον ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηρῶν.

«Ἀθωνικὰ ἄνθη».

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον βιβλίον εἶναι νέον ἀριστοποίημα τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων λαμπρῶν συγγραφεῶν ὀσιολογιωτάτου μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Ἀστήρ», ἐπ' ἐνκαιρία τοῦ ἐπικειμένου ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει ἄρθρα καὶ μελετήματα, ποὺ ἀποτελοῦν ἔκφρασιν «τῶν ἐμπειριῶν τῆς μοναχικῆς βιοτῆς» τοῦ συγγραφέως. Καὶ ἴσως τινὲς νὰ διαφωνοῦν μὲ ἀπόψεις του τινάς. Οὐδεὶς ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ παραθεωρήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου, ποὺ ἀποτελεῖ ἄριστον καρπὸν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικῆς παραδόσεως. Καὶ ὡς σημειοῦται ἐν τῷ «Προοίμῳ» τοῦ βιβλίου, ἐκ τῶν σελίδων του «ἀναπηδᾷ ἡ πεμπτοσύα τῆς βιώσεως ἐνὸς Ἀθωνίτου ὡς πνευματικῆς χαρᾶς, ὡς ἰδέαι, ὡς χαρμολύπη, ὡς ἀνησυχία, ὡς ἐλπίς ἐν Κυρίῳ, ὡς προσευχαί, ὡς ἀσκητικαὶ ἐμπειρίαι, ὡς μυστικιστικαὶ ἐφέσεις, ὡς μοναχικὴ στεργρότης καὶ ὡς ἀγωνιστικαὶ παρορμήσεις...».

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν χιλιετηρίδα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ συγγραφεὺς προσθέτει τὰ ἐξῆς: «Τὰ «Ἀθωνικὰ ἄνθη», ὡς ἐκφραστικὰ τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχικοῦ πνεύματος, ἐκδίδονται πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει χιλίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὀργανώσεως τοῦ Μοναχικοῦ βίου ἐν Ἀθωνί. Καὶ ὁ Ἀθως ἔχει πολλὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. Τὰ πνευματικὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα καλλιουργεῖ παραμένον ἀμάραντα ἀπὸ τὸν χρόνον — καίτοι ἄλλοις ἄλλως δοκεῖ — διότι ἐφρυτεύθησαν διὰ τῶν ἡγιασμένων χειρῶν ἁγίων Μοναχῶν, ἐποτίσθησαν «ταῖς τῶν δακρῶν των ῥοαῖς», καὶ ἠδξήθησαν διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ὡς μυστικῆς καὶ φυσικῆς «Κηπουροῦ» τοῦ Ἁγίου Ὁρους τῆς. Καὶ ἐν τοιοῦτον ἔργον Θεοῦ δὲν χάνεται. Πολεμεῖται, ἐξουθενοῦται, ἀλλὰ διὰ ν' ἀναδειχθῆ λαμπρότερον.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, ἀγνοοῦντες τὴν ἀξίαν του, ζητοῦμεν πνευματικὸν δροσισμὸν εἰς «λάκκους συντετριμμένους — Τάνταλοι τινες καὶ κατάκοιτοι, διψῶντες ἐν ὕδασι...» —, ὡς ἔγραψεν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος.

Πρέπει νὰ εἶναι ὕμνος πρὸς τὸν Δημιουργόν.

Τὸ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντιδικίας ἐνὸς διεθνoῦς φήμης ἑλληνοῦ ποδοσφαιριστοῦ καὶ μιᾶς πρωταγωνιστοῦ τῶ ἑλληνικοῦ ἐλαφροῦ θεάτρον δημιουργηθὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας κοινωνικὸν σκάνδαλον κατέκλυσεν, ὡς μὴ ἄφειλε, τὰς στήλας πολλῶν ἀθλητικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων.

Καὶ ἀνεξαργήτως τοῦ ζητήματος εἰς ποῖον ἢ εἰς ποῖους πρέπει νὰ καταλογισθοῦν αἱ εὐθῆναι, πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὡς ὀρθῶς ἐτονίσθη ἐπὶ τινῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ ἀληθὴς «ἀθλητῆς πρέπει νὰ εἶναι εἰς ὅλα ἀθλητῆς».

Εἶναι ἀποκαρδιωτικὸν τὸ παρουσιαζόμενον φαινόμενον, ὅτι συγχρόνως ἀπουσιάζει ἡ ἀπαιτουμένη ἠθικὴ εὐαισθησία ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀποτελοῦντες ἰνδάλματα τῶν φιλάθλων καὶ τῆς νεολαίας μας δεόν νὰ εἶναι ἄρτιοι καὶ ὀλοκληρωμένοι ἄνθρωποι. Πρέπει νὰ κατανοηθῆ, ὅτι καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀθλητῶν πρέπει νὰ εἶναι εἰς ὕμνον πρὸς τὸν Δημιουργόν, ὅστις καθιστᾷ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἱκανὸν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ὑψίστου καταρθεμάτων καὶ ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον κύριον τῆς γῆς καὶ τῆς ὕλης.

Δὲν εἶναι κατέρησις τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς κ. Θ. Παπακωνσταντῖνου μετ' ἀξιεπαίνου ἀντικειμενικότητος ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ, δημοσιευθέντι εἰς ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, κατακρίνει τὸν κινηματογράφον, ὅστις παρουσιάζει τὴν «χυδαιότητα ὡς τέχνην». Μάλιστα δὲν διστάζει μετὰ παρηγορίας νὰ διακηρύξῃ τὰ ἐξῆς:

«Ὁ κινηματογράφος μὲ τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποκοτῶν ὄλονεν συγχρότερον αἱ ταινίαι του, ἔχει ἐξελεγχθῆ εἰς δημόσιον κίνδυνον. Διότι καλλιουργεῖ συστηματικῶς ἕνα νοσηρὸν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν κλίμα. Διότι δολοφονεῖ σιγά-σιγά τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν νέων ἰδίως γενεῶν. Διότι διαθέτει καὶ ἐκμεταλλεῖται ὅλας τὰς δυνατότητας μαζικῆς ἐξαχρειώσεως τοῦ κοινοῦ... Τὸ κίνητρον ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παραγόντων τοῦ κινηματογράφου — παραγωγῶν, σκηνοθετῶν κ.λ.π. — εἶναι τὸ κέρδος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ πολλὰ ἠθικῶς διεστραμμένα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται τὴν ἀκατανίκητον παρόρμησιν νὰ ναρκοθετοῦν πᾶν ὅ,τι ἠθικὸν καὶ ὀγιές εἰς τὴν ζωὴν, διότι εἰ ἴδιοι εἶναι ἄρρωστοι καὶ ἀνώμαλοι». Καὶ καταλήγει ὁ ἀρθρογράφος: «Δὲν ἀπομένει ἄλλη λύσις ἀπὸ τῆς ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον δὲν πρόκειται νὰ καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν, ἐὰν θέσῃ κάποιους φραγμοὺς εἰς

τοὺς κερδοσκοποῦντες, τοὺς ἀρρώστον καὶ τοὺς μηδενιστὰς τῆς δόξης».

'Ασφαλῶς ἀληθινὴ δημοκρατία δὲν εἶναι ἡ ἀσυνδοσία, ἀλλ' ὁ περιορισμὸς τῆς ἀσυνδοσίας πρὸς χάριν τῶν καθηκόντων μας ἐναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἐκδήλωσης ὀρθοπραξίας.

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοποθέτησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος ὡς προσωρινοῦ ἔστω Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» ὑπῆρξεν ἐκδήλωσης εὐθιχίας καὶ ὀρθοπραξίας.

Ἡ τοποθέτησις αὕτη ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι ἡ «Ἀποστολικὴ Διακονία» κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοφιλεστάτου, θὰ συνεχίσῃ τὸ ὠραῖον καὶ δημιουργικὸν ἔργον τῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἔχομεν σημειώσει, ἐγνώρισεν ἀξιόλογον ἀνθισιν καὶ καρποφορίαν.

Ἡ ἐγγύησις αὕτη δημιουργεῖται ἀφ' ἐνὸς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀχαΐας διακρίνεται διὰ τὴν δαφιλῆ του μόρφωσιν, τὴν συγγραφικὴν του ἰκανότητα καὶ τὴν προβολὴν του εἰς τοὺς διεκκλησιαστικὸν κύκλους, ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος εἶναι γνώστης τῶν προβλημάτων τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας», ἐφ' ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπερέτησε παρ' αὐτῆ τὸσον ὡς Διευθυντῆς, ὅσον ὡς μέλος διαφορῶν ἐπιτροπῶν, ἐργαζομένων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς.

Ἐδχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως ἡ νέα ἀποστολή, ἣτις ἀνετέθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Παίζουν διαβρωτικὸν ρόλον.

Ἦτο καὶ τοῦτο ἐπόμενον εἰς τοὺς καιροὺς μας αὐτοῦς. Ἐνῶ δηλαδὴ, ὅπως γράφομεν καὶ ἐν τῷ κερῶ ἄρθρῳ ἡμῶν, πάντες οἱ ἔχοντες ἴχνος Ἑλληνορθόδοξον συνειδήσεως ἐπεκρότησαν τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας ἐπιτροπῆς διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ὠρῶν διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος εὐρέθησαν δυστυχῶς καὶ δημοσιογράφοι τινες ἀντιγινωμοῦντες. Καὶ οἱ ὁποῖοι μάλιστα δὲν ἐδίστασαν διόλου νὰ κατηγορήσουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ὡς ἐπιτροπῆς, διότι εἰσηγήθησαν νὰ καθιερωθῆ ἡ δίωξις καθ' ἑβδομάδα διδασκαλία καὶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πρακτικῶν Γυμνασίων.

Ἐχρησιμοποίησαν μάλιστα καὶ εἰρωνείας καὶ ἔκαμαν εὐθηνὸν πνεῦμα, ἰσχυρίζομενοι, ὅτι τοῦ λοιποῦ, διὰ νὰ κυβερνήσουν οἱ μαθηταὶ τῶν Ναυτικῶν Γυμνασίων «ἐνα καράβι, χρειάζεται ἡ ἀκριβὴς γνώσις τῆς διαφορᾶς τοῦ ὁμοουσίου ἀπὸ τὸ ὁμοιούσιον». Λησμονοῦν οἱ γεννάδαι, ὅτι κατ' ἐξοχὴν οἱ ναυτικοὶ καὶ οἱ περὶ τὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα ἀσχολούμενοι ἔχουν ἀνάγκην τῆς γνώσεως τῶν ἀρχῶν τῆς Χριστιανικῆς βιοθεωρίας. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ὑποδουλωθῶν εἰς τὸν πρακτικὸν ὕλισμόν, καὶ διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἱεραρχήσουν ὀρθῶς τὰς πνευματικὰς καὶ ὕλικὰς ἀξίας εἰς τὴν ζωὴν των. Τοιοῦτοτρόπος

οἱ δημοσιογράφοι οὗτοι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωνται, θέτουν δυναμίτιδα εἰς τὰ πνευματικὰ θεμέλια τοῦ Ἑθνικοῦ, καὶ παίζουσιν διαβρωτικὸν ρόλον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Λησμονοῦνται δύο ἀλήθειαι.

Ἐν συνεχείᾳ παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς κατασκευῆς καὶ χημικῶν ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἄλλους δημοσιογράφους νὰ δημοσιεύουν ἐντοπωσιακὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ ὅτι ἐπικεῖται ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα θὰ ἀντικατασταθοῦν πλήρως ὑπὸ τῶν τεχνητῶν ἐγκεφάλων.

Ἄλλ' εἰς τὰς συνταρακτικὰ ταῦτα δημοσιεύματα λησμονοῦνται αἱ ἐξῆς δύο ἀλήθειαι: Πρῶτον, εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ δημιουργηθῶν τεχνητοὶ ἐγκέφαλοι ὅπως ἀνεξάρτητοι τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Ὅσον καὶ ἂν οὗτοι τελειοποιηθῶν, θὰ πράττουν πάντοτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ «διαταχθῶν», διὰ νὰ πράξουν. Ἡ λειτουργία των θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Δεύτερον, ὁ ἀνώτερος πνευματικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἠθικοῦ Λόγτου καὶ τῶν ἀξιολογικῶν ἀπαιτήσεων οὐδόλως εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῶν ἄνευ τῆς ἐλευθέρως βουλευτικῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς, ἣτις εἶναι ἡ ἐντὸς ἡμῶν πνοή τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ὅφ' οὐδενὸς χημικοῦ ἢ ἠλεκτρονικοῦ ἐργοστασίου εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῆ.

Ἐπὶ τῇ 70ῇ ἐπετείῳ τοῦ Heiler.

Ὁφείλονται πράγματι χάριτες εἰς τὸν Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λεωνίδαν Φιλιππίδην, διότι οὗτος, διὰ προσφάτου ἐμβριθεστάτου δημοσιεύματος αὐτοῦ ἐπὶ τῇ 70ῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τοῦ διαπρεποῦς θρησκευτολόγου ἐν Marburg Καθηγητοῦ κ. Friedrich Heiler (Χάιλερ), κατέστησεν ἐδρύτερον γνωστὴν τὴν ζωὴν καὶ δράσιν τοῦ διαπρεποῦς τούτου ἐπιστήμονος, ὅστις συνδέεται ὅπως ἰδιαιτέρως μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ὑπομιμνήσκομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, ὅτι ὁ κ. Heiler τόσον ἐν ταῖς πανεπιστημιακαῖς παραδόσεσι ἢ ταῖς διαλέξεσιν αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐν ταῖς ποιικίλαις συγγραφαῖς αὐτοῦ ἐξεφράσθη καὶ ἐκφράζεται περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάντοτε μετὰ θαυμασμοῦ. Οὕτω π.χ. ἐν τῷ ὀγκωδεστάτῳ ἔργῳ αὐτοῦ «Αρχαία Ἐκκλησία καὶ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία» («Urkirche und Ostkirche», München 1937, σελίδες 608), διὰ τοῦ ὁποῖου παρουσίασεν εἰς τὴν Δύσιν τοὺς θησαυροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, γράφει μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἐξῆς: «Ὅσον βαθύτερον ὁ ἀπροκατάληπτος Χριστιανὸς καὶ Θεολόγος τῆς Δύσεως εἰσχωρεῖ εἰς τὴν σκέψιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἰσχυρότερον συγκινεῖται ἐκ τοῦ πλοῦτοῦ καὶ τῆς ἐσωτερικότητος αὐτῆς... Ἡ Χριστιανωσύνη τῆς Ἀνατολῆς εἶναι μία θ α ν μ α σ ί α μ ἄ ρ τ υ ς τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀπο-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

'Επί τη λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου, ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐκάλεσεν εἰς ἀδελφικὴν συνεστιάσιν τοὺς Σεβασ. Συνοδικοὺς Συνέδρους, εἰς ἣν προσκληθέντες παρέκātησαν οἱ Θεοφ. Βοηθοὶ 'Επίσκοποι Κερνίτις κ. Χρυσόστομος καὶ 'Αχαΐας κ. Παντελεήμων, ὁ 'Αρχιγραμματεὺς τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου Πανσο. 'Αρχιμ. κ. Θεόκλητος Φιλιππαῖος, ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς Πανσο. 'Αρχιμανδρίτης κ. Θεόκλητος 'Αβραντινῆς, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθν. Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων κ. Σολομωνίδης, ὅστις ἐξέπρσώπει τὸν ἀπουσιάζοντα ἐξ 'Αθηνῶν 'Υπουργὸν κ. Γρηγόριον Κασιμάτην, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ὁρησκευμάτων Καθηγητὴς κ. Βασίλειος Βέλλας ὡς καὶ ἅπαντες οἱ διευθυνταὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Μακαρ. Πρόεδρος κ. Χρυσόστομος διὰ λόγων μεστῶν ἐξάρσεως ἠυχάριστησε τοὺς Σεβ. Συνοδικοὺς 'Αρχιερεῖς διὰ τὴν πολῦτιμον συνεργασίαν των καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τὴν ὁποίαν τοῦ παρέσχον ἐν τῇ ἐπιτελεσί τῆς διακονίας, ἣν ἔχει ἐπωμισθῆ. 'Η συνεστιάσις αὕτη, εἶπεν, ἀποτελεῖ διαπίστωσιν τῶν ἀμοιβαίων αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ ἀδελφικότητος τῆς συνεργασίας ἡμῶν, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς 'Αγίας ἡμῶν 'Εκκλησίας. Παρέκātησεν ἐπίσης τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ 'Υπουργείου 'Εθν. Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, ὅπως διαβιβάσῃ πρὸς τὸν κ. 'Υπουργὸν 'Εθν. Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν τὴν βαθεῖαν κατανοήσιν τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐπέδειξεν ὁ κ. 'Υπουργός.

'Αντιφωνῶν ὁ πρῶτος τῇ τάξει Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός, εἶπεν ὅτι ἡ πανηγυρικὴ ἐκλογή τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου ὑπὸ τῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων τῆς βαθεῖας ἐκτιμῆσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ αὐτῆς πρὸς τὸν κεκοσμημένον διὰ πολλῶν ἀρετῶν Προκαθημένον Αὐτῆς, αἵτινες ἀποτελοῦν ἐγγύγουν τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκπληρώσεως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Δι' ὀλίγων ἐπίσης ἠυχάριστησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθν. Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων κ. Σολομωνίδης, ἐκφράσας συγχρόνως τὸν ἀπειρον πρὸς Αὐτὸν τὸν λόγον ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τοῦ 'Υπουργοῦ κ. Γρ. Κασιμάτη ὅτι ὑπάρχει ἀμέριστος ἡ διάθεσις πρὸς συμπάρστασιν εἰς τὸ ἔργον τῆς 'Εκκλησίας. 'Ακολουθῶν ὁ Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κ. Κ. Στυρόπουλος, λαβὼν τὸν λόγον ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τῶν ἐκπροσώπων τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν τὴν χαρὰν των διὰ τὸ συντελούμενον ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας ἔργον, ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγέσιαν τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου καὶ τῶν Συνεργατῶν του Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν περαιτέρω εὐδόωσιν τῶν σκοπῶν Αὐτῆς.

'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον προήδρευσε συνεδριῶν Συμβουλίων 'Εκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν καὶ 'Ιδρυμάτων, ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τοὺς παρ' αὐτῶ Θεοφ. Βοηθοὺς 'Επισκόπους, πρὸς οὓς ἔδωκεν ἐντολάς καὶ ὁδηγίας ἐπὶ θεμάτων διοικήσεως τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς καὶ ἐκπροσωπήσεως αὐτοῦ εἰς διαφόρους ἐκδηλώσεις θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου.

στολικῆς 'Εκκλησίας... 'Εν τῇ 'Ανατολικῇ 'Εκκλησίᾳ ζῆ τὸ 'Εδαγγέλιον τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων (das urchristliche Evangelium) καὶ μάλιστα με μίαν ἀγνότητα καὶ δόναυιν, ἡ ὁποία κάμνει κατάπληξιν εἰς τὸν Δυτικὸν Προτεσταντισμὸν με τὸν συγχράκις τόσον στενὸν καὶ ὠχρὸν θεωρητικὸν Χριστιανισμὸν του... 'Η 'Ανατολικὴ 'Εκκλησία παραμένει μέχρι σήμερον τὸ καταφύγιον τοῦ 'Εδαγγελίου καὶ πηγὴ εὐαγγελικῆς ζωῆς» (σελ. 545-559).

Συνεχίσας τὴν ἀρξαμένην ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτοῦ ἐπιθεώρησιν τῶν 'Ιερῶν Ναῶν τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἐπεσκέφθη τὴν 18ην 'Ιουνίου τοὺς 'Ι. Ναοὺς 'Αγ. Νικολάου, Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ Τριῶν 'Ιεραρχῶν, Καισαριανῆς, 'Αγίου Δημητρίου Ν. 'Ελβετίας, 'Αγίων 'Αποστόλων 'Υμηττοῦ, Νεκροταφείου Βύρωνος, 'Αναλήψεως, Εὐαγγελιστρίας 'Υμηττοῦ, Μεταμορφώσεως Βύρωνος.

Ὡσαύτως ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησεν τὸν 'Ι. Ναὸν τοῦ Νοσοκομείου Συγγραῦ καὶ τὸν 'Ι. Ναὸν τοῦ Νεκροταφείου Καισαριανῆς.

— Τῇ 16ῃ 'Ιουνίου ἐδέχθη τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ 'Εξωραϊστικοῦ Συλλόγου 'Αλίμου, 'Επιτροπὴν Προσφύγων ἐκ Ρουμανίας, τὸ 'Εκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίας Μαρίνης 'Ανουπόλεως καὶ τὸν κ. Κολιτσάραν (μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς ἀδελφότητος «Ζωή»).

— Τῇ 17ῃ ἑορτῆν τῆς Πεντηκοστῆς ἐλειτούργησε καὶ ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μ. ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα 'Ι. Ναὸν τῆς 'Αγ. Τριάδος 'Αμπελοκήπων.

Τῇ 18ῃ ἐτέλεσεν τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς 'Αγ. Τριάδος Βύρωνος.

— Τῇ 19ῃ 'Ιουνίου προήδρευσε συνεδρία τῆς 'Εφορευτικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, οὓς προσεφώνησε καταλλήλως.

— Τῇ 20ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρέστη ἐν Καλλιθέᾳ εἰς τὴν ἑορτῆν τοῦ Οἴκου Τυφλῶν, ἀπνεύμας ἔπαθλα εἰς τοὺς διακριθέντας μαθητάς καὶ παρέστη εἰς τὸν θεμέλιον λίθον Γυμναστηρίου.

Αὐθήμερον ἐδέχθη τὸν 'Αμερικανὸν 'Υποστράτηγον κ. Salz Διοικητὴν τοῦ 'Επιτελείου Συμμαχικῶν Δυνάμεων Ν. Εὐρώπης, τὸν Μ. Αὐλάρχην κ. Λελοῦδαν, τὴν 'Επιτροπὴν 'Ανεγέρσεως 'Ιεροῦ Ναοῦ Χολαργοῦ καὶ τὸ 'Εκκλ. Συμβούλιον τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίου 'Αρτεμίου Βύρωνος.

— Τῇ 21ῃ 'Ιουνίου παρέστη ἐν τῇ Βουλῇ τῶν 'Ελλήνων εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ 'Εθνικοῦ Μουσείου.

— Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προήδρευσε συνεδρία τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

— Τῇ 23ῃ 'Ιουνίου ἐδέχθη ἐπιτροπὴν τοῦ Συλλόγου τῶν θυμάτων Γερμανικῆς Κατοχῆς «Μάνα τοῦ Φοίνικος».

— Τῇ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπεσκέφθη τὴν 'Ι. 'Αρχιεπισκοπὴν ὁ ἀφιχθεὶς ἐνταῦθα Ρώσος 'Επίσκοπος Ροστὲβ κ. Νικόδημος.

'Αναποδίδων ἐπίσκεψιν ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν Πανιερ. 'Επίσκοπον Γιαροσλάβ καὶ Ροστὲβ κ. Νικόδημον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «'Αμπασαντέρ», ὅστις ἐπέδωκεν αὐτῶ ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου, δι' ἧς γνωρίζει Αὐτῶ τὴν ἀπονομήν 'Αρχιερατικοῦ ἐγκολπίου εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, ἐπὶ τῇ εἰς τὸν 'Αρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῶν 'Αθηνῶν ἀναρρήσει Αὐτοῦ.

— Τῇ 26ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προήδρευσε συνεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ TAKE.

— Τῇ 27ῃ 'Ιουνίου ἐδέχθη τὸν ἱερέα τοῦ Νοσοκομείου Εὐαγγελισμῶς.

— Τῇ 28ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Παν. 'Αρχιμανδρίτην κ. 'Ιερώνυμον Κοτσώνην.

Αὐθήμερον προήδρευσε συνεδρία τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Πετρακῆ.

Τῇ 28ῃ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μ. ἑσπερινὸν ἐν τῷ 'Ι. Ναῶ 'Αγ. Παύλου (ὁδοῦ Ψαρρῶν).

— Τῇ 29ῃ 'Ιουνίου, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου, ἐχοροστάτησεν μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν συνέδρων ἐν τῷ 'Ι. Ναῶ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν ἐπίσημον Δοξολογίαν, καθ' ἣν παρέστησαν αἱ Α.Α. Μ. Μ. οἱ Βασίλεις ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος, ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Εἰρήνη καὶ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Πρίγκηψ Μιχαήλ, ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν τελεσθέντα ἐν τῷ 'Ι. Βράχῳ τοῦ 'Αρείου Πάγου Μέγαν 'Εσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἐπετειῶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ κηρύγματος τοῦ 'Απ. Παύλου εἰς 'Αθήνας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν

Σεβ. Μητροπολιτών Μαντινείας και Κυνουρίας, κ. Γερμανού, Σισσανίου και Σιατίστης κ. Πολυκάρπου, Κίτρους κ. Βαρνάβα και Πρεβέζης κ. Στυλιανού, υπό τών Θεοφ. Ἐπισκόπων Κερνίτσης, κ. Χρυσοστόμου και Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος και υπό τοῦ Ἱ. Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Παν. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Δεληγιαννόπουλος.

— Τῆ 30ῆ Ἰουνίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ Ἀγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ.

**

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θ α υ μ α κ ο ῦ κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουνίου, τῆ ἀδεία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, κ. Χρυσοστόμου και τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, παρέμεινεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Ἰστιαίαν Εὐβοίας, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συμπολιτῶν του.

— Τῆ 7 Ἰουνίου (Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως) ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν ἐν Ἰστιαίᾳ Ἐνοριακὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου.

— Τῆ 10 ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν ὡς ἄνω ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου.

— Τῆ 17 (Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς) ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἰστιαίας (Κοίμησις τῆς Θεοτόκου).

— Τῆ 18 (Δευτέρα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος) ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τοῦ παρὰ τὴν Ἰστιαίαν χωρίου Ἀγριοβοτάτιον.

— Τῆ 22 ἐχοροστάτησεν και ὠμίλησεν κατὰ τὸν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Μαρίας τοῦ παρὰ τὰ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ χωρίου Ἥλια, ἐπὶ τῆ καταθέσει τῶν ἱερῶν λειψάνων διὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ ὡς ἄνω χωρίου Ἥλια.

— Τῆ 23 τῆ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ χωρίου Ἥλια ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν ἐν συνεχείᾳ.

— Τῆ 24 ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν ἐν Ἰστιαίᾳ ἐνοριακὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ τὸ ἀπόγευμα, παρέστη εἰς τὴν Σχολικὴν ἑορτὴν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Ἰστιαίας, ἐπὶ τῆ λήξει τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1961-1962 και ἀπηύθυνε προτροπὰς πρὸς τοὺς μαθητὰς και τὰς μαθητριάς τῶν ὡς ἄνω Σχολείων.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἐσπερινὸν και ὠμίλησεν εἰς τὸν ἐνοριακὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ παρὰ τὴν Ἰστιαίαν χωρίου Βασιλικὰ.

— Τῆ 29 ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Ἰστιαίᾳ, ἐπὶ τῆ τελέσει τῆς καθιερωμένης Δοξολογίας διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ Βασιλέως.

— Τῆ 1 Ἰουλίου ἐχοροστάτησεν ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς τὸν ἐνοριακὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά και Δαμιανοῦ τοῦ παρὰ τὴν Ἰστιαίαν χωρίου Καμάρια.

**

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς, τῆ 30ῆ Μαΐου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὑπὸ τῶ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου ἀεροσταθμοῦ τοῦ ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰουνίου ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ Κυριακὰς και ἑορτάς.

Τῆ 5ῆ Ἰουνίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

— Τῆ 9ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Προσκόπων Καλλιθέας.

— Τῆ 10ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῆ Λέσχῃ Ἀξιώματικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τελετὴν ἐπὶ τῆ ἰδρύσει τῆς Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἐφέδρων Ἀξιώματικῶν.

— Τῆ 11ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μορφωτικῶν κέντρων ἀγραμμάτων μητέρων τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

— Τῆ 20ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακα-

ριωτάτου εἰς συνεδρίαν τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐπιμορφωτικοῦ Ἰνστιτούτου.

— Τῆ 21ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῆ Ἐθνικῇ Ἐστία δεξίωσιν τῶν σπουδαστῶν τῆς Κυπριακῆς Ἀκαδημίας.

— Τῆ 22ᾳ Ἰουνίου μεταβὰς εἰς τὰ Β. Ἀνάκτορα ὄρκισεν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τέσσαρα νέα μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν (Α.Σ.Δ.Υ.).

— Τῆ αὐτῆ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

— Τῆ 23ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τὸν τελειοφοίτους σπουδαστὰς τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ριζαρίου Σχολῆς.

— Τῆ 24ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐπὶ τῆ λήξει τῶν μαθημάτων ἑορτὴν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆ 25ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τὰς τελειοφοίτους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου θηλέων Ἑλληνικοῦ.

— Τῆ 27ῆ Ἰουνίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῆ Στρατιωτικῇ Λέσχῃ τελετὴν τῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης εἰς τὰς ἀποφοίτους Ἀξιωματικούς ἀδελφὰς νοσοκόμους τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἀδελφῶν «Βασιλίσα Φρειδερίκη».

Τῆ αὐτῆ παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῷ Διδακτηρίῳ τοῦ Ψυχικοῦ τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν.

**

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων κατὰ τὴν 29ῆν Μαΐου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς Δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Παμμεσηνιακῆς Ἀδελφότητος πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπάρχοντος προέδρου τῆς ὀργανώσεως τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν ΓΚΑΠΑ.

— Τὴν 31ῆ Μαΐου προήδρευσε τῆς ἐπιτροπῆς Αἰμοδοσίας ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Προνοίας.

Κατὰ μῆνα Ἰουνίου ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῆ 1ῆ Ἰουνίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀρφανοτροφικοῦ Βουλιαγμένης.

— Τῆ 3ῆ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐντολῆ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ταξιαρχῶν Πύλης Ἄγορὰς τὸν Θεολόγον κ. Ἰωάννην Μπόμπη.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, ἔνθα ἐγένοντο παρουσία τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης και ὑπουργῶν αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις Μέσης Ἐκπαιδύσεως.

— Τῆ 5ῆ Ἰουνίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν ἐν τῆ Αἴθουσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας κηρυχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Γ' Πανελληνίου Χημικοῦ Συνεδρίου.

— Τῆ 6ῆ Ἰουνίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀρφανοτροφικοῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἄγορὰς (Γρηγορούσης).

— Τῆ 7ῆ τοῦ ἰδίου μηνὸς ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὴν διὰ τὸ ἔτος 1961-62 γενομένην ἑορτὴν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδρυματος Νεότητος ὁ «Παντοκράτωρ» ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ.

— Τῆ 9ῆ Ἰουνίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Στάδιον γενόμενον παρουσία τῶν Α.Μ. τῶν Βασιλέων, Λαϊκῶ Πανηγύρι.

— Τῆ 11ῆ τοῦ ἰδίου μηνὸς προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τοῦ Ὀρφανοτροφικοῦ Βουλιαγμένης.

— Τῆ 12ῆ Ἰουνίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὰς παρουσίᾳ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης, γενομένης ἐπιδείξεις τοῦ Κέντρου ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων.

— Τῆ 12ῆ Ἰουνίου ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέλεξε ὁμόφωνα τὸν Θεοφιλέστ. Ἐπίσκοπον Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονα προσωρινῶς Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῆ 17ῆ τοῦ ἰδίου μηνὸς ὠμίλησεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς

Αποστολικής Διακονίας με θέμα «Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα».

Θεολογική Σχολή. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 14ης Ἰουνίου ἐξελέγη παμψηφεί ἕκτακτος καθηγητῆς τῆς ἔδρας τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς ὁ ἀκρι τοῦδε ὑφηγητῆς κ. Κωνσταντῖνος Δ. Μουρατίδης.

— Τὴν Κυριακὴν 24ην Ἰουνίου ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Καπνικαρέας ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀποβιώσαντος καθηγητοῦ Ἀρχιμ. Εὐαγγέλου Β. Ἀντωνιάδου ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα. Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον εἶπεν ὁ καθηγητῆς κ. Μάρκος Σιώτης ἐξάρας τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος διδασκάλου.

Ἐκκλησιαστικὸν Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης. Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 24ῃ Ἰουνίου, εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης ἐγένετο ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ Σχολικοῦ τῶν ὡραίων σχολικῆ ἑορτῆ. Κατ' αὐτὴν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος, ὅστις διένειμεν ἰδιοχείρως διάφορα ἔπαθλα εἰς τοὺς διακριθέντας δι' ἐπιμέλειαν καὶ ἦθος μαθητὰς καὶ προσεφώνησε τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς, οἵτινες ἐφέτος ἀνῆλθον εἰς 28. Παρέστη ὡσαύτως δλόκληρον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὁρφανοτροφείου, ἐκ μέρους τοῦ ὁποίου ὁ παριστάμενος Σύμβουλος κ. Θ. Σπεράντορας συνεχάρη τὸ διδασκτικὸν προσωπικὸν καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὁρφανοτροφείου διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ὑψηλὸν ἔργον καὶ ἐχαίρησε διὰ θερμῶν λόγων τοὺς ἀποφοίτους, συστήσας εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ λησμονήσουν ποτὲ τὰ νόματα τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἐνεπιτίθησαν κατὰ τὴν ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ παραμονὴν των.

Ἱερά Μητρόπολις Ἑδέσσης καὶ Πέλλης

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονυσίου ἀπεστάλησαν εἰς τὴν ἐν Οὐγκάντα Ὁρθόδοξον Ἱεραποστολὴν τριακόσια δολλάρια πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἱερῶν αὐτῆς σκοπῶν. Εὐχαριστοῦντες οἱ ἐν Οὐγκάντα πρῶσταίμενοι τῆς Ἱεραποστολῆς, ἀπέστειλαν τῷ Σεβασμιωτάτῳ τὰς κατωτέρω ἐπιστολάς:

«Σεβασμιώτατε,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Με μεγάλην χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην ἐδέχθημεν τὴν ἐδολογίαν καὶ τὴν λογίαν Σας καθὼς καὶ τὴν ἐνθουσιώδη καὶ τόσον ἐνθαρρυντικὴν ἐπιστολήν Σας. Εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν.

Μὴ στενοχωρήσθε διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἡλικίας. Ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελώνος «τιμᾶ τὴν πράξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ».

Με τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡ Ἱεραποστολικὴ ἡμῶν ἐργασία βαίνει πάντοτε ἐμπρός. Καὶ ἔργα γίνονται καὶ ἀλαδὸς προστίθεται τῷ Κυρίῳ».

Ἀργότερον θὰ ἀποστείλωμεν τῇ ὑμ. Σεβασμιώτητι ἐπίσημον ἀναγγελίαν τῆς λήψεως μετ' ὁ σχετικῶν Ἀποδεικτικῶν εἰσπραξέως. Τὸν Ἅγιον Εἰρηνοπόλεως, διατελοῦντα ὡς γνωστὸν Πατριαρχικὸν ἐπίτροπον εἰς Αἴγυπτον, ἐνημερωτὰ κτικῶς εἰς ὅλα.

Παρακαλῶ νὰ προσεύχεσθε δι' ἐμὲ καὶ ἀσπάξομαι ἐδλαβικά τὴν δεξιάν Σας.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καμπάλα Πάσχα 1962

*

«Χριστὸς Ἄνεστη

Εὐχαριστοῦμεν Σεβασμιώτατε διὰ τὰς ὡραίας σας ἐπιστολάς διὰ τὰ βοηθήματα. Νὰ ξεύρετε ὅτι, ἐὰν ἐργάζεται ἔτσι ὁ γνωστὸς σας «Ἀγάπη», ἐργάζεται γιὰ τὴν γνωρίζει ὅτι μερικοὶ ἐκτιμᾶτε τὴν προσπάθειάν του καὶ χαιρετῆτε διὰ τὴν λογικὴν διάδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν ἅρα εἰσθε εἰς τὸ πλεονὸν του.

Εργάζομαι νυχθημερῶς καὶ δὲν ἔχω οὔτε λεπτὸ νὰ ξεκουρασθῶ. Περιμένω τοὺς ἄλλους νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἴσως τότε θὰ ξεκουρασθῶ. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀπὴν-

τησα εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Κ' ὁ Γεώργιος ὁ Φαρμακοποιὸς ἐπέστρεψε, ἐργάζεται εἰς τὸ Κρατικὸν Νοσοκομεῖον ἕως ὅτου θὰ ἀνοίξωμεν Φαρμακεῖον τῆς Ἱεραποστολῆς μας. Διὰ τὴς Μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, εἶμαι ἐδῶ εἰς τὴν Ταγμανίκα σὲ μιὰν πόλιν Ἰντήρα ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ Ἕλληνες χωρὶς Ἱερέα.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι γιὰ πρώτην φορὰν ποὺ ἑορτάζουν τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ὕστερον ἀπὸ 10-15-20 κλπ. 30 χρόνια!!! Μερικοὶ εἶναι γιὰ πρώτην φορὰν στὴν ζωὴν των!!! Συνεκινήθησαν πολὺ χθὲς δι' ὅτι ἐγινε διὰ τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου. Χαίρω πολὺ, γιὰτι με ἤξιωσε, ἀματωλὸς ὢν, νὰ ἐξυπηρετήσω τοὺς τόσον διψασμένους ἀνθρώπους.

Εὐσεβᾶτως ἀσπάξομαι τὴν Ἁγίαν Ὑμῶν Δεξιάν

Πατῆρ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΑΝΚΙΑΜΑΣ

Ἐν Χριστῷ τέκνον ὕμῶν»

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Τὴν Κυριακὴν, 10ην Ἰουνίου, ἐωρτάσθη ἐν Κοσμίῳ ἡ 50ητηρὶς τοῦ Αἵδου. Οἰκονόμου Λάμπρου Θεολογίδου, Ἱεραποστολῆς τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀθανασίου Κοσμίου. Τὴν πρωίαν ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιασμοῦ ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Σεβασμιώτατος διὰ καταλλήλου προσαλίνας ἐχαίρησε τὸν ἑορτάζοντα τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ Ἱωβηλαῖον σεβάσμιον καὶ ἀγαθὸν κληρικόν, εἰς τὸν ὁποῖον τιμητικῶς ἀπένευμε τὸ Ὁφίκιον τοῦ Σταυροφόρου.

Τὸν ἀγοντα τὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον τῆς ἱερατικῆς αὐτοῦ ζωῆς Ἱερέα ἐχαίρησαν ὡσαύτως ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἐλευθερίου, ἐκθέσας ἐν περιλήψει τὴν βιογραφίαν τοῦ τιμωμένου, ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Ρουμελιώτης, ὁ Βουλευτὴς Ροδόπης κ. Χρ. Σιανίδης, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, ἐν τέλει δὲ μαθήτριαι τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Χριστ. Ὁμίλου Νεανίδων τῆς Ἑνορίας προσέφερον ἀνθοδέσμας.

Πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἀπήντησεν ἐν καταφανεῖ συγκινήσει ὁ ἑορτάζων Ἐφημέριος, ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν Κύριον, διότι ἤξιώθη νὰ διακονήσῃ ἐπὶ πενήτηκοντα συναπτὰ ἔτη τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἀκριτικῇ ταύτῃ Ἐπαρχίᾳ, διαδηλώσας τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον, διότι ἐν τῇ ποιμαντορικῇ μερίμνῃ καὶ τῇ πατρικῇ αὐτοῦ στοργῇ τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ ὀφικίου τοῦ Οἰκονόμου καὶ τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος, σήμερον δὲ διὰ τοῦ Σταυροφόρου. Ἐπίσης ἠυχάρησεν πάντας τοὺς τιμήσαντας τὸν σεμνὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἱωβηλαίου του, πάντα τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, ὡς καὶ τοὺς εὐγενεῶς ἐκφρασθέντας εἰς τὰς ὡραίας προσφωνήσεις τὸν ὀμιλητὰς περὶ τοῦ προσώπου του καὶ τῆς προσφορᾶς του εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδεξιώθη εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κατάστημα, πάντας τοὺς παραστάντας καὶ τοὺς Ἑνορίας του, οἱ ὁποῖοι τὸν συνεχάρησαν εὐχρηθέντες αὐτῷ μακροήμερουσιν.

— Τὴν 25ην Ἰουνίου συγκαλεῖται ἐν Κομοτηνῇ τὸ Β' Ἱερατικὸν Συνέδριον τοῦ ἱ. Κλήρου τῆς Ἱεραρ. Μητροπόλεως Μαρωνείας, αἱ ἐργασίαι τοῦ ὁποίου θὰ διαρκέσουν ἐπὶ τριήμερον.

— Εἰς μνήμην τῶν ἐπὶ Βουλγαρικῆς Κατοχῆς (1941-44) μαρτυρησάντων τεσσάρων ἔθνομαρτύρων ἐφημερίων χωρίων τῆς παραμεθορίου Μητροπόλεως Μαρωνείας ἀοιδίμων Ἱερέων Δημητρίου Καβάζη (Κρωβύλη), Γεωργίου Βουλγαράκη (Ν. Ἀδριανή), Θεοδώρου Παπαδοπούλου (Αἴγειρος), Βαγιάννη Ἐμμανουηλίδου (Σικυρράχη), πρωτοβουλιὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Τιμοθέου, πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ καὶ νὰ τοποθετηθῇ ἐν καταλλήλῳ θέσει ἐντὸς τῆς πόλεως Κομοτηνῆς σεμνὸν Μνημεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου ἐ.ε. συνήλθεν εἰς Βελιγράδιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἡσχολήθη μετὰ διάφορα τρεχούσας φύσεως ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ ἔλαβεν ἀποφάσεις περὶ τῆς μελλοντικῆς

δράσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν Διασποράν.

Ἀντὶ τῶν Σεβασμ. Ἐπισκόπων Ζίτσης κ. Βασιλείου καὶ Βανάτου κ. Βησσαρίωνος, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ θητεία, ἐξελέγησαν μέλη τῆς Μικρᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Σουμαδίας κ. Βαλεριανὸς καὶ ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ζαχουμίου καὶ Ἐρζεγοβίνης κ. Βλαδισλαῦος.

— Ὁ πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρησκειμάτων κ. Νυτομπρίβογε Ραντοσάβλεβιτς ἔδωσε μεγάλην δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Εἰς τὴν δεξίωσιν παρέστησαν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβικῆς κυβερνήσεως κ. Ρόντολιουμπ Τσολάκοβιτς, πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ ἄλλαι ἐξέχουσαι πολιτικαὶ προσωπικότητες.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρησκειμάτων ὑπεγράμμισεν εἰς τὴν πρόποσιν του, ὅτι αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐξελισσονται ἐπὶ ἔτη ὁμαλῶς. Ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός, ἀπαντῶν εἰς τὴν πρόποσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐρησκειμάτων, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ὅλαι αἱ ἐνέργειαι, αἱ σκέψεις καὶ αἱ προσευχαὶ τῶν ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἀνθιστὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν δόξαν τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τόσον ἀναγκαίας παγκοσμίου εἰρήνης». Ἐκφράζων ἐν συνεχείᾳ τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας θὰ προάγωνται καὶ εἰς τὸ μέλλον χάρις εἰς τὰς ἀμοιβαίας προσπάθειαι, ὁ Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ὕψωσε τὸ ποτήριον «ὑπὲρ τῆς Μακεδονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς προόδου τῆς Γιουγκοσλαβίας».

— Τὴν 5ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. συμπληροῦνται τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Σερβίας Βικεντίου (1950-1958), ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη εἰς τὸν μεγαλύτερον Πατριάρχων Σερβίας. Κατὰ τὸ ὀκταετὲς διάστημα τῆς Πρωθιεραρχικῆς του διακονίας ἔθεσεν ὅλας τὰς ἰκανότητάς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Κατέβαλε μεγάλας προσπάθειαι διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλύτεραν διευθέτησιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας. Ὁ ἀειμνήστos Πατριάρχης Βικέντιος εἰργάσθη ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἐξύψωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἡμερινοῦ. Συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν συναψιν τῆς Συμβάσεως περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἡμερινοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν. Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του δέον νὰ ἀναγραφῆ καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του διατηρηθεῖσα ἐνότις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, πράγμα τὸ ὁποῖον ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τοὺς κόπους καὶ εἰς τοὺς θαυμασίους ἐλιγμούς του.

Ὁ ἀειμνήστos Πατριάρχης Βικέντιος εἰργάσθη μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ὅσον τὸ δυνατόν στενωτέρων σχέσεων μὲ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπισκέφθη τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος τὸ 1955 καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Ρωσίας τὸ 1956. Ὁ πρόωρος θάνατος τὸν ἠμπόδισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν διακατὸν πόθον νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε βαθύτατον σεβασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὴν 20ὴν Μαΐου ἐ.ἔ. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας Τιμόθεος κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας ἐκ τῶν κακουχιῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Ὁ ἐκλιπὼν Πρωθιεράρχης διεκρίνετο διὰ τὴν βαθεῖαν του πίστιν, τὴν ἀγαθότητα καὶ πρᾶξιν καὶ τὴν εὐρείαν του θεολογικὴν μόρφωσιν. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς πρωθιεραρχικῆς του διακονίας ἀποκατεστάθησαν αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὁ ἀειμνήστos Μητροπολίτης Βαρσοβίας Τιμόθεος μετέσχεν αὐτοπροσώπως τῆς Πανορθοδόξου Διασκεφῆς τῆς Ρόδου, ἀναδειχθεὶς μίᾳ τῶν συμπαθεστέρων προσωπικοτήτων τῆς Διασκεφῆς.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας Τιμοθέου καὶ νὰ ἀναδείξῃ ἄξιον διάδοχον αὐτοῦ.

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

Ἱερὰ Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Γόννων, καλοῦμεν τὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, πρὸς κατάληψιν τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ὑποβάλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1962

† Ὁ Λαρίσης Ἰάκωβος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48, τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων α) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Καταφυγίῳ Κατερίνης καὶ β) Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν Μπάνῃ Κίτρους, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 30ῇ Ἰουνίου 1962.

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:

Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.

Λοιπῶν Ναῶν Ἐπικρατείας: Δρχ. 30 ἐτησίως.

Ἐξωτερικοῦ: δολάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, *Εὐτυχῆς ἀπικρῆ.*

Θεοφ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσοστόμου,

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐν τῇ Ὑμνογραφίᾳ (Συνέχεια).

Ἀρχιμ. Χρυσ. Δεληγιαννοπούλου, Παῦλος ὁ κήρυξ τῆς μετανόιας.

Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ ἰδέα τῆς Ὁρθοδοξίας—πνεῦμα-φῶς I

Χρ. Παππά, Ἡ ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς θεώρησις τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς προβληματικότητος (Συνέχεια).

Ἀνδρέου Ἰ. Φυτράκη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἐπιδιώξεις καὶ ἐπιτεύγματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1961 (Συνέχεια).

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.